

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně rozhodl po provedeném hlavním líčení 16. února 2021 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radomíra Koudely a přísedících Martina Lukeše a Bc. Lenky Hrdinové DiS.

takto:

Obžalovaní

M. B., narozena XXXXX v XXXXX, bytem XXXXX, ulice XXXXX,

M. B., narozen XXXXX ve XXXXX, trvale bytem XXXXX, ul. XXXXX, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici v XXXXX,

uznávají se vinnými, že

I.

M. B. jako jednatelka společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX, a současně jako místopředsedkyně představenstva společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX, jejichž předmětem podnikání byly výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, z podnětu svého manžela **M. B.**, který reálně ovládal a řídil obchodní činnost spol. XXXXX, a současně zastával funkci předsedy představenstva spol. XXXXX, podepsala dne 7. 1. 2014 v Kroměříži smlouvu o podnikatelském úvěru č. 201402001, kterou vyjednal M. B. se společností XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, a na jejímž základě byl spol. XXXXX, poskytnut účelový úvěr na výstavbu bytového domu v Černošicích ve výši 3.200.000 Kč, téhož dne v Praze podepsala k této smlouvě notářský zápis o Dohodě o splnění závazku se svolením vykonatelnosti a dále dne 28. 1. 2014 v Praze podepsala zástavní smlouvu, kterou k zajištění tohoto úvěru dala do zástavy nemovitosti ve vlastnictví spol. XXXXX, konkrétně apartmán a dvě s ním spojená parkovací místa v rakouském Kaprunu jakožto spoluvlastnické podíly na nemovitosti č. vložky EZ 1170, oba obžalovaní přitom věděli, že finanční prostředky

3/2019

z tohoto úvěru ve výši 3.000.000 Kč budou zaslány přímo na bankovní účet č. XXXXX/XXXXX vedený pro spol. XXXXX, a použity ke splacení jiného úvěru, který byl této společnosti poskytnut dne 7. 6. 2011 společností XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, učinili tak bez vědomí druhé jednatelky a společnice XXXXX, S.J., a to pouze za účelem získání finančních prostředků na oddlužení spol. XXXXX, a s ním spojené vymazání zástavního práva spol. XXXXX, k nemovitostem ve vlastnictví rodičů obžalovaného M. B., tímto jednáním nejenže bezdůvodně zadlužili spol. XXXXX, ale taktéž znehodnotili její nemovitosti v Rakousku, o nichž věděli, že jsou již prostřednictvím realitní společnosti nabízeny k prodeji, závazek z úvěru poskytnutého spol. XXXXX, splatný k datu 31. 10. 2014 sami neuhradili, což vedlo k tomu, že pohledávka z úvěru i s jejím příslušenstvím vyšplhala v lednu 2015 až na částku 5.001.383,17 Kč, čímž poškozené spol. XXXXX, způsobili škodu ve výši nejméně 5.001.383,17 Kč,

II.

M. B. jako jednatelka společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX, z podnětu svého manžela **M. B.**, který tuto společnost ovládal a fakticky řídil, podepsala dne 13. 1. 2015 u notáře v Rakousku kupní smlouvu, kterou vyjednal M. B. se společností XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, a jejímž předmětem byl prodej nemovitostí ve vlastnictví spol. XXXXX, konkrétně apartmánu a dvou s ním spojených parkovacích míst v rakouském Kaprunu jakožto spoluvlastnických podílů na nemovitosti č. vložky EZ 1170, a to za účelem získání finančních prostředků na uhrazení závazků ze smlouvy o podnikatelském úvěru č. 201402001 ze dne 7. 1. 2014, jež byly v lednu 2015 ze strany společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, vyčísleny na částku 5.001.383,17 Kč, předmětné nemovitosti prodala za kupní cenu ve výši 5.000.000 Kč (v přepočtu 176.056,34EUR), přestože byly s vědomím obžalovaného M. B. od 25. 3. 2013 prostřednictvím realitní společnosti nabízeny k prodeji za částku 350.000 EUR a jejich obvyklá cena v té době činila nejméně 228.800 EUR (v přepočtu 6.472.752 Kč), tímto jednáním M. B. porušila povinnost statutárního orgánu spol. XXXXX, vykonávat svou funkci s péčí řádného hospodáře, resp. v zájmu této obchodní korporace, která je obecně stanovena zejména v § 159 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a v § 51 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, a způsobilá tím spol. XXXXX, škodu ve výši nejméně 1.492.118,14 Kč,

tedy

ad I.

obžalovaní M. B. a M. B. společně

jako člen orgánu a účastník na podnikání dvou podnikatelů se stejným předmětem činnosti v úmyslu opatřit sobě a jinému prospěch uzavřeli nebo dali popud k uzavření smlouvy na úkor jednoho z nich a získali takovým činem pro sebe a pro jiného značný prospěch,

ad II.

obžalovaná M. B.

porušila podle zákona jí uloženou povinnost spravovat cizí majetek, a tím jinému způsobilá značnou škodu,

obžalovaný M. B.

zosnoval a řídil, aby jiný porušil podle zákona mu uloženou povinnost spravovat cizí majetek, a tím jinému způsobil značnou škodu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

čímž spáchali**ad I.****obžalovaní M. B. a M. B. společně**

zločin zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2, 3 trestního zákoníku, ve znění účinném do 12. 8. 2017, ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

ad II.**obžalovaná M. B.**

přechin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku,

obžalovaný M. B.

organizátorství k přechinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 24 odst. 1 písm. a), § 220 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku,

a odsuzují se**Obžalovaná M. B.**

Podle § 255 odst. 3 trestního zákoníku, dle § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody **v trvání 2 (dvou) let**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1, vše trestního zákoníku, se podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 2 (dvou) let.

Obžalovaný M. B.:

Podle § 44 trestního zákoníku se upouští od uložení souhrnného trestu s ohledem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2018, sp. zn. 1 T 2/2016 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 2. 2020, sp. zn. 3 To 52/2019.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená společnost XXXXX, IČ:XXXXX, se sídlem XXXXX, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Důkazy provedenými v průběhu hlavního líčení, a to především výpovědí svědkyně J., jakož i dalších svědků, a listinnými důkazy byly zjištěny skutečnosti, které jsou uvedeny ve výrokové části tohoto rozsudku.
2. Krajský soud v Brně pobočka, ve Zlíně rozhodl v trestní věci již podruhé. Prvním rozsudkem ze dne 20. února 2020 č. j. 61 T 3/2019-3169 obžalované M. B., M. B., dále R.R. a M.J. zprostil dle § 226 písm. b) trestního řádu v plném rozsahu obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočka ve Zlíně, přičemž daná obžaloba ze dne 27. 2. 2019 žalovanou činnost řadila do celkem čtyř bodů, kdy zproštění týkající se bodů III. a IV. nabylo právní moci a zproštění týkající se bodů I. a II. dané obžaloby, které se týkalo toliko výše uvedených obžalovaných, kteří jsou uvedeni ve výrokové části tohoto rozsudku, zrušil Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 9. 12. 2020 č. j. 5 To 28/2020-3240, a to podle § 258 odst. 1 písm. b),

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

c) d), odst. 2 trestního řádu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc ve zrušené části vrátil soudu I. stupně.

3. Nalézací soud nejprve uvede důkazy, které byly provedeny před prvním rozhodnutím soudu I. stupně, včetně vyhodnocení těchto důkazů, kdy se jedná o důkazy týkající se bodů I. a II. výrokové části tohoto rozsudku, a rovněž hodnocení týkající se těchto bodů. Dále uvede rozhodnutí vrchního soudu týkající se důvodů zrušení daného rozsudku soudu I. stupně, právního názoru odvolacího soudu a závazných pokynů vrchního soudu týkajících se nalézacího soudu k doplnění dokazování. Následně nalézací soud uvede důkazy a zjištění, které byly učiněny v souladu se závaznými pokyny vrchního soudu a další důkazy, které jsou rozhodné pro rozhodnutí ve věci samé. Jedná se o rozhodnutí o odsouzení obžalovaného M. B., jakož i vyjádření obhajoby, které se zabývá rozhodnutím vrchního soudu. Následně nalézací soud dané důkazy vyhodnotí v souladu se závazným právním názorem vrchního soudu, a odůvodní právní kvalifikaci trestné činnosti, jakožto i uložené tresty.
4. **Obžalovaná M. B.** u hlavního líčení dne 28. 11. 2019 uváděla skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy jednoznačně odmítla jakoukoliv vinu s tím, že je nevinná a jako jednatelka společnosti XXXXX vždy jednala v nejlepší víře a v souladu se zákony. Za společnost XXXXX, nikdy nejednala a nevykonávala žádné právní úkony. Tuto společnost při všech jednáních zastupovali obžalovaný B. a svědek J., její funkce byla pouze formální. XXXXX měla při založení dva jednatele a společníky. Jednatelé za ni mohli jednat samostatně, přes její výhrady si to prosadil svědek J. s tím, že vše mezi společnými firmami bylo vždy na přátelské úrovni. V létě 2013 se dohodli, ona s obžalovaným B. a s manželi Janečkovými, že apartmán v Kaprunu se prodá. Prodej v Rakousku řešili manželé J.. Pokud jde o půjčku u společnosti XXXXX, společnost XXXXX si tyto peníze půjčila právě na nákup apartmánu v roce 2009 nebo 2010. Obžalovaný B. se svědkem J. již na podzim 2013 spolu řešili úhradu tohoto dluhu, protože XXXXX chtěla peníze vrátit a chtěla navrhnout insolvenční, což by pro společnost XXXXX bylo vzhledem k finanční náročnosti projektu v Černošicích likvidační. Dohodli se na tom, že se na apartmán vezme půjčka, poskytovatelem měla být společnost XXXXX, kterou doporučil obžalovaný B.. Půjčka byla poskytnuta v lednu 2014 a apartmán sloužil k jejímu zajištění. Takto získané peníze byly poskytnuty na úhradu půjčky u společnosti XXXXX a odvrácení hrozby insolvence u společnosti XXXXX a potažmo společnosti XXXXX. Její jednání tedy směřovalo k záchraně společnosti a jejího projektu v Černošicích. Svědek J. o tom všem věděl, ovšem jeho manželství v té době procházelo hlubokou krizí a tedy neví, jak se se svědkyní J. informovali navzájem. Prodej apartmánu probíhal od roku 2013 a nebyl o něj zájem, až v listopadu 2014 měl svědek J. sehnat kupce. Neví, proč tehdy apartmán prodán nebyl. V lednu 2015 obžalovaného kontaktovala společnost XXXXX, že má kupce ochotného ihned uhradit 5 mil. Kč. Rozhodla tedy o prodeji a ještě téhož dne obžalovaný B. informoval svědkyni J.. Peníze byly použity k oddlužení XXXXX, žádná škoda jí nevznikla. Dohoda o společném podnikatelském záměru byla podepsána téhož dne jako smlouva o úvěru, jinak by společnost XXXXX nemohla peníze poslat na účet společnosti XXXXX. Kopie všech smluv byly předány svědku J. k jejich zavedení do účetnictví. Dohoda a s ní spojené dokumenty rozhodně nebyly antedatované a fiktivní. Svědek F., který pak akcie společnosti XXXXX koupil, byl o této dohodě informován, jinak by obžalovaný B. neprodal projekt v Černošicích v hodnotě 65 mil. Kč za pouhých 1,5 mil. Kč. Jelikož společnost XXXXX měla u společnosti XXXXX nějaké pohledávky, které měly být uhrazeny z prodeje bytů v Černošicích, pořád byli se svědkem F. v kontaktu, věřili jeho krokům a všechna jednání probíhala na korektní úrovni. V únoru a březnu 2015 se ji svědkyně J. pokusila odvolat z funkce jednatelky XXXXX, na valných hromadách se dožadovala svého podílu z prodeje apartmánu. Nerozuměla tomu, protože všechny smlouvy měly být zavedeny do účetnictví. Obžalovaná popsala, jak probíhalo její jednání s jednatelkou účetní společnosti, protokol předala policii. K předmětným smlouvám se nedostala, měly být uloženy v archivu, ale pochopila, že vedení účetnictví XXXXX řídil svědek J.. Dozvěděla se též, že Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

apartmán nebyl veden v majetku společnosti, přestože kolaudační rozhodnutí měli již 4 roky. Začátkem roku 2015 ji navštívil svědek R. a navrhl jí, aby společnosti XXXXX prodala svůj pozemek v Blatci, který vlastnila napůl se svědkyní J.. Souhlasila a dohodli se, že daň z převodu nemovitosti uhradí kupující. Smlouvu připravenou svědkem R. podepsala a podepsala i doklad o převzetí kupní ceny 250 000 Kč, přestože tyto peníze nikdy neobdržela. Svědek R. jí slíbil, že dluh uhradí z prodeje bytů v Černošicích, již před jednáním o prodeji pozemku se prokázal plnou mocí k jednání za společnost XXXXX, neměla důvod mu nevěřit. Problém nastal v dubnu 2016, když jí byl obstaven účet kvůli neuhrazené dani. Jednání se svědkem R. nikam nevedlo, proto daň sama uhradila a svoji pohledávku uplatnila v návrhu na zahájení insolvenčního řízení společnosti XXXXX, v prosinci 2016 nebo v lednu 2017. K dotazům policejního orgánu dále vypověděla, že i XXXXX fakticky vedli obžalovaný B. a svědek J.. Chod této společnosti zajišťovali manželé J., jen oni měli přístupová práva k jejím účtům a starali se také o její účetnictví. Obžalovaná sháněla zájemce o ubytování v apartmánu a stejně jako manželé J. o něj pečovala. Úvěrovou smlouvu se společností XXXXX uzavřela ona, bylo to se svědkem J. předem dohodnuto a tato firma měla sídlo v Kroměříži. Valná hromada společnosti to neprojednávala, nebyl k tomu důvod. Neví o tom, jestli závazek vůči XXXXX byl společností XXXXX oznámen bance, která projekt v Černošicích financovala. Pohledávka XXXXX byla zajištěna dohodou o společném podnikatelském záměru a s ní souvisejícími směnkami; po prodeji bytů v Černošicích jí měly být peníze vráceny i s úrokem ve výši 1 mil. Kč. Není jí známo, kolik peněz společnost XXXXX vložila do společnosti XXXXX při jejím založení, ani jak byl tento vklad záúčtován. Věděla, že apartmán v Kaprunu byl nabízen k prodeji již od 25. 3. 2013, a to cestou rakouské i české realitní kanceláře. Inzeráty sama nezařadila; v lednu 2015 byl apartmán nabízen zhruba za 5,5 mil. Kč. O jeho následném prodeji realitní kanceláře neinformovala. Prodej za 176 tis. EUR uskutečnila proto, že úroky z úvěru u XXXXX rostly a peníze za apartmán měly být uhrazeny ihned. Svědkovi J. to měl vyřídit svědek F., jelikož oni už tehdy s manželí Janečkovými nekomunikovali. Také svědek F. s prodejem souhlasil, bylo to podle něj prodělečné a mělo se to co nejdříve prodat. Když se pak manželé J. neozvali, pokládala to za vyřízené. Dluh za společnost XXXXX, umořován nebyl, protože svědek F. se nemohl dohodnout se svědkyní J., mělo to neblahý důsledek i na stavbu samotnou. Ona byla se svědkem F. dohodnutá, že společnost XXXXX svůj závazek vůči XXXXX uhradí z prodeje bytů. Neví, proč společnost XXXXX vyčíslila svoji pohledávku až ke dni 2. 12. 2014, když se o to začali zajímat manželé J.. Měla za to, že úvěrová smlouva byla standardní, nevěděla, že společnost XXXXX mohla již během 3 měsíců uplatňovat sankce a pokuty přesahující 1,8 mil. Kč. Neví, proč byla pohledávka znovu vyčíslena dne 31. 1. 2015 (na 5 mil. Kč), když už byl apartmán prodán a pohledávka uhrazena. Dohodu o společném podnikatelském záměru podepsala s obžalovaným B. u nich doma, nenapadlo je úředně ověřovat podpisy, když byli manželé. O této dohodě obžalovaný B. jednal se svědkem J. i právníky dávno předtím, v souvislosti s vyplacením úvěru, ona sama ji netvořila. Při prvotním podání vysvětlení se o této dohodě nezmínila, protože se jí na ni policejní orgán neptal a protože trestní oznámení svědkyně J. jí připadalo absurdní. Nenapadlo ji, že svědek J. tuto smlouvu nezavede do účetnictví XXXXX, ona k němu přístup neměla. Neví, proč si doklady o zástavě apartmánu zajišťoval v prosinci 2014 i svědek F. prostřednictvím svědka R.. Neví rovněž, proč dohoda o společném podnikatelském záměru nebyla zahrnuta do předávacího protokolu společnosti XXXXX ze dne 30. 1. 2015, tohoto se neúčastnila. Vyjádření obžalovaného J. ze dne 21. 2. 2017, že se takový závazek v účetnictví společnosti nenacházel, vysvětlit nedokáže. Neví, proč ani účetní společnost XXXXX, která společnosti XXXXX vedla účetnictví, o závazcích vůči XXXXX neúčtovala. Tedy XXXXX vždy jednala v nejlepší víře a v souladu se zákony. Podle obžalované B. svědkyně J. o zastavení nemovitosti – apartmánu v Rakousku musela vědět i v rámci přebírání pošty za společnost XXXXX, neboť jí musel být doručen přípis o zastavení nemovitosti. Apartmán byl zastaven z důvodu projektu v Černošicích, který byl podstatně větší a finančně důležitější než apartmán v Kaprunu, o čemž manželé J. věděli. Z jakého důvodu apartmán nebyl v účetnictví, obžalovaná neví, sama se k účetnictví nedostala proto, že účetní jí nejprve předložila jen část účetnictví a následně bylo účetnictví předáno svědkyni S. J., se kterou obžalovaná Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

s ohledem na velmi špatné vztahy nekomunikovala. Dokončení projektu v Černošicích bylo zásadní a při dokončení tohoto projektu by společnost XXXXX finančně profitovala, takže obžalovaná se jen zachovala jako správná hospodářka. Úvěr, respektive veškeré finanční náležitosti týkající se zastavení apartmánu v Rakousku měly být zaplacený právě z prodeje bytů v rámci výstavby v Černošicích, přičemž následně projekt v Černošicích byl protahován s ohledem na jednání manželů J.. Prodej apartmánů byl následně realizován právě z těchto důvodů a cena, za kterou byl apartmán prodán, byla nejvyšší, která byla nabídnuta. Pokud manželé J. měli kupce, který byl ochoten nabídnout cenu vyšší, pak je s podivem, že tento apartmán nebyl prodán právě za tuto vyšší cenu, což mohli manželé J. kdykoliv učinit. Pokud se týká bodu II. obžaloby, a to prodeje apartmánu, pak obžalovaná opětovně jednala v rámci zásady péče správného hospodáře, protože dluh XXXXX se při nezaplacení úvěru výrazně navyšoval, takže i prodej pod cenou byl ekonomicky rozumnější, než neuhrazení úvěru. K bodu III. obžalovaná odmítla jakékoliv antidatování ve společném podnikatelském záměru. Tato smlouva byla sepsána na základě rady právničky XXXXX, smlouvy si manželé B. formulovali sami a byly podepsány ve dnech, které jsou uvedeny na smlouvách. O těchto smlouvách přitom věděla jak svědkyně J., tak svědek J.. K dotazům obžalovaná uvedla, že do funkce jednatelky XXXXX byla dosazena. V tuto dobu byly vztahy mezi manželem a svědkem J. velmi dobré; firmu XXXXX a XXXXX řídily právě tyto dvě osoby. S ohledem na dobré vztahy pak společně zakoupili apartmán v Rakousku. Podle obžalované byly peníze do projektu vloženy přibližně půl na půl, tedy půl kupní ceny vložil manžel obžalované a půl svědek J., přičemž část kupní ceny byla hrazena půjčkou z firmy XXXXX, která zajišťovala projekt v Černošicích. Následně došlo k výraznému zhoršení vztahů mezi manželem a svědkem J., což podle obžalované mělo za následek veškeré spory. Sama obžalovaná sice nezajišťovala zástavu apartmánu, ale zajištění půjčky při jednání však byla přítomna, respektive na první schůzce byl přítomen jen manžel a smlouvu do Prahy pak jeli podepsat společně. Smlouva o úvěru musela být podepsána s ohledem na realizaci projektu v Černošicích, a to přes výrazné sankce v případě nesplacení. V případě nevyplacení úvěru by projekt v Černošicích s největší pravděpodobností skončil v insolvenční, což by mělo za následek daleko vyšší finanční ztráty. Postoje manželů J. v tuto dobu byly pravděpodobně vedeny snahou pomstít se manželovi, který v tuto dobu spolupracoval s policií v rámci trestní věci, kde byl obžalovaný jak on sám, tak svědek J..

5. **Obžalovaný M. B.**, který byl vyslechnut u hlavního líčení a rovněž dne 28. 11. 2019 ve své výpovědi uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy odmítl spáchání jakékoliv trestné činnosti. Obžalovaný uvedl, že součástí společnosti XXXXX byli i manželé J., dlouhodobě s nimi spolupracovali. Je pravdou, že na základě dohody o společném projektu společnost XXXXX poskytla společnosti XXXXX úvěr a že tyto peníze byly poukázány přímo na účet společnosti XXXXX. Není však pravdou, že by o tom svědkyně J. nevěděla. Měli společný projekt v Černošicích a společnost XXXXX museli oddlužit, protože investice v tomto projektu se pohybovaly kolem 10 mil. Kč a společnost byla financována bankou a měla velký dluh vůči stavební firmě XXXXX. Společnost XXXXX je již delší dobu tlačila k úhradě dluhu. V té době společnost XXXXX zastupovali on a manželé J.. Svědek J. byl z jeho strany mnohokrát upozorněn, že je potřeba tento problém vyřešit, ale pořád to odkládal. Když mu poté sám nabídl možnost úvěru u společnosti XXXXX, souhlasil, a protože tato společnost sídlila v Kroměříži, úvěr vyřídila obžalovaná B.. Předchozí jednání se společností XXXXX o odkladu úhrady dluhu byla neúspěšná, bylo jim vyhrožováno konkurzem, pokud dlužnou částku nezaplatí, což by poškodilo i společnost XXXXX. Společnosti XXXXX bylo uhrazeno zhruba 90 % dluhu, zbytek činily úroky z prodlení a na ty byl věřitel ochoten počkat do prodeje bytů v Černošicích. Obžalovaný popřel, že by společnost XXXXX zadlužili bezdůvodně. Apartmán v Kaprunu se již asi půl roku nabízel k prodeji, protože nevydělával, společnost spíše zatěžoval. Je také otázkou, jak tato nemovitost byla zaevidována v majetku společnosti a z jakých peněz byla pořízena. I svědek J. věděl, že se následná půjčka vrátí buď z prodeje této nemovitosti, nebo z prodeje bytů v Černošicích. Po navrácení peněz skrze dohodu o společném projektu by byly vráceny i peníze společnosti XXXXX. Úvěr byl Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

nezbytný, aby projekt v Černošicích mohl být bez problémů dokončen. Prodej apartmánu proběhl až v době, kdy už za společnost XXXXX nejednal on. Společnost byla prodána svědkovi F. za pouhých 1,5 mil. Kč a ten byl prostřednictvím obžalovaných R. a J., kteří ji fyzicky přebírali, upozorněn na dluh vůči společnosti XXXXX vyplývající z dohody o společném projektu. I obžalovaný sám svědka F. při osobním jednání na toto upozorňoval. Dohoda byla taková, že oni to všechno zaplatí z prodeje bytů. V době prodeje společnost XXXXX vlastnila nemovitost v Černošicích v hodnotě asi 25 - 30 mil. Kč, měla však závazky vůči bance a vůči společností XXXXX a XXXXX; cena 1,5 mil. Kč byla tedy adekvátní. Apartmán se prodával již od roku 2013, v Rakousku jej přes realitní kancelář nabízeli manželé J.. Ví o tom, že svědek J. jednal i s nějakou společností, která za něj nabízela 5,5 mil. Kč a nechala by je tam ještě další dva nebo tři roky jezdit zadarmo. Souhlasil s tím, protože o nabízený apartmán za 1,5 roku nikdo neprojevil zájem. O všech transakcích byl vyrozuměn i svědek F., protože v té době se už on se svědkem J. nebavil. To byl i důvod, proč společnost XXXXX prodal. Sama společnost XXXXX sledovala vývoj prodejní ceny apartmánu a věděla, že byl nabízen za 5,5 mil. Kč. Aby nedošlo k navýšení dluhu a k dražbě, dohodli se s ní, že pokud sama najde kupce, bude mu apartmán prodán. Svědek F. byl o všem informován a bylo mu to jedno. Obžalovaní B. a R. ho v lednu 2015 důrazně žádali, aby prodej oznámil i druhému společníkovi ve společnosti XXXXX Svědek F. byl z jeho strany upozorňován i na dluh vůči společnosti XXXXX ve výši 4 mil. Kč. Svědek F. a obžalovaný R. ho pár měsíců před prodejem informovali, že svědek J. má kupce nabízejícího 6 mil. Kč, k tomuto prodeji však nedošlo, a proto se domnívá, že tento kupec byl jen smyšlený. Nálezací soud s ohledem na provázanost všech jednání, které byly uvedeny v podané obžalobě, uvede výpověď obžalovaného v plném rozsahu, byť se částečně jedná o výpověď k událostem, ze kterých byl pravomocně zproštěn. Obžalovaný se necítí vinen ani v dalších bodech obžaloby, protože o všech těchto transakcích věděli pánové F. a R., zastupující společnost XXXXX, vyslovili s nimi souhlas a měli o nich uvědomit i druhého společníka společnosti XXXXX Dohoda o společném projektu a další sporné listiny byly vytvořeny v reálném čase a obžalovaný R. a J. se na jejich vzniku nemohli nijak podílet, protože v té době ještě neměli se společností XXXXX nic společného. Uznání dluhu a dohoda o splacení závazku byly vytvořeny později, když se svědek F. začal chovat nestandardně. Měli s manželkou pocit, že zneužívá informace, chtěl získat pozemek od svědkyně J. nejlépe zadarmo; tvrdil to obžalovaný R., který s nimi jednal. Pokud by obžalovaná B. byla tak strašně vinná, svědek F. by ji dávno ze své pozice odvolal, svědkyně J. o to velmi usilovala, za její odvolání nabízela převedení svého pozemku za 10 mil. Kč. I tyto informace měl od obžalovaného R.. Aby se zachránily peníze pro společnost XXXXX i pro společnost XXXXX, byl obžalovaný J. vyzván k uznání dluhů. K tomu došlo, obžalovaný J. byl dokonce přítomen v sídle společnosti XXXXX a jednal s panem H.. Dohoda o společném projektu byla součástí účetnictví, byla předána obžalovaným R. a J. s upozorněním, že dluh vůči společnosti XXXXX se musí zaplatit, jinak by za prodej společnosti XXXXX musel jako řádný hospodář požadovat 5,5 mil. Kč. Když se po půl roce od obžalovaného J. dozvěděl, že společnost XXXXX, byla prodána nějakým Srbům, a že svědek F. ji zastupuje jako právní zástupce, podala obžalovaná B. trestní oznámení, aby ochránila zájmy společnosti XXXXX před vytahováním peněz ze společnosti XXXXX mimo EU. Později se potvrdila rovněž obava, že svědek F. novým majitelům, zastoupeným svědkem K., o závazcích vůči společnostem XXXXX a XXXXX, nic neřekl. Proto se přistoupilo k podání insolvenčních návrhů. Svědek J. byl o těchto krocích informován, byl několikrát v Kroměříži, dokonce se s ním na jednání ve společnosti XXXXX snažil celou situaci proti manželce řešit. Se svědkem K. chtěl tuto věc řešit, bylo nabídnuto, že společnost XXXXX uhradí částku 5,5 mil. Kč, jednalo se však pouze o další trik svědka K., na který ho svědek J. upozorňoval, a k dohodě nedošlo. Svědek K. byl velmi urputný, na jedné ze schůzek v Olomouci mu vyhrožoval likvidací rodiny, měl také mnoho informací z jeho pražského případu a naznačoval, že pokud tyto pohledávky nechá být, může mu zařídit beztrestnost. Svědek K. jednal s obžalovaným R. i ohledně jeho vlastní pohledávky vůči společnosti XXXXX, to ho však nezajímalo. Svědek F. věděl, že tyto doklady jsou pravé, byl na ně upozorněn při předání společnosti XXXXX, a poté ještě několikrát. Před jednou valnou hromadou společnosti Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

XXXXX obžalovanou B. žádal, aby o této dohodě nemluvila. Byla to pouze jeho hra a zneužívání informací, aby získal od svědkyně J. její pozemek. Celé trestní řízení bylo vymyšlené svědkem J., aby zdiskreditoval jeho osobu a ublížil manželce. I před zástupci společnosti XXXXX se několikrát zmínil, že ho chce zničit. Obžalovanému R. říkal, že ho připraví o barák a že tam klidně nechá nastěhovat cikány. Myslí si také, že bylo manipulováno s účetnictvím společností XXXXX a XXXXX K dotazům policejního orgánu dále potvrdil, že společnost XXXXX vedli se svědkem J., byť jednatelkami byly jejich manželky. On pro společnost sháněl klienty na pronájem apartmánu, zařídil také jednorázově dlouhodobou smlouvu s firmou CKPK, přesto byl apartmán ve ztrátě a nevydělával žádné peníze. Účet společnosti u Raiffeisenbank založil svědek J., podpisové právo měla jeho manželka. Na účet v Rakousku měl přístupová práva i on, asi je měli všichni. O účetnictví se staral svědek J., na všem se ale domlouvali. Na apartmán společnost XXXXX přispěla částkou 1,8 mil. Kč, neví, jak o tom bylo účtováno, spousta půjček nebyla zaúčtována vůbec. Tyto peníze nebyly určeny jen pro nákup apartmánu, ale i na jiné obchodní aktivity společnosti, byly z nich hrazeny i různé investice do projektu v Černošicích. Potvrdil, že před uzavřením smlouvy o podnikatelském úvěru dne 7. 1. 2014 společnost XXXXX znal, pracoval pro ni jako zprostředkovatel, byl seznámen s jejími obchodními podmínkami. Úvěr dohodl po domluvě se svědkem J.. Souvislost s výstavbou bytového domu v Černošicích byla taková, že v případě konkurzu společnosti XXXXX by celý tento projekt padl. Neví, zda byla úvěrující banka vyrozuměna o závazku za společností XXXXX, chodili tam hlavně manželé J.. Úvěr u společnosti XXXXX zařizoval on, peníze byly použity na chod společnosti XXXXX a na její projekty. Po vyplacení úvěru došlo ke zrušení zástavy na rodinném domě jeho rodičů, stalo se tak tři čtvrtě roku poté. Penalizační faktury společnosti XXXXX nebyly uhrazeny, protože už na to nezbyly peníze a s věřitelem bylo dohodnuto, že se zaplatí až z prodeje bytů v Černošicích. I o tomto dluhu byl informován svědek F. jako nový vlastník společnosti, a obžalovaní R. s J.. O zaúčtování úhrad těchto faktur nevěděl, s účetnictvím musel tedy někdo manipulovat, protože společnost XXXXX dostala vše zapláceno až po podání insolvenčního návrhu. O zástavě na nemovitosti v Kaprunu neinformovali žádnou z realitních společností, přes které byl nabízen, nepovažovali to za důležité, nejednalo se o žádnou vadu k prodeji. Prodej apartmánu spol. XXXXX, zajišťovala spol. XXXXX, po dohodě s pány R. a F., kteří měli informovat druhé společníky. Jeho tržní hodnotu si zjišťovala z různých rakouských serverů. I on se se svědkem J. domlouval, že by to prodali za 5 - 5,5 mil. Kč. Úvěr u společnosti XXXXX nebyl splácen, protože svědkyně J. bojkotovala kolaudace a prodej bytů v Černošicích. Neví, proč byla pohledávka XXXXX vyčíslena až ke dni 2. 12. 2014, kdy se už o tuto záležitost zajímali manželé J.. Byl si vědom toho, že společnost XXXXX mohla již během 3 měsíců uplatňovat sankce a pokuty přesahující 1,8 mil. Kč. Neví, proč byla pohledávka znovu vyčíslena dne 31. 1. 2015 (na 5 mil. Kč), když už byl apartmán prodán a pohledávka uhrazena. Dohodu o společném podnikatelském záměru podepsal s obžalovanou B. u nich doma ve stejný den, kdy byla podepsána smlouva o úvěru. Mezi manželi není třeba něco takového úředně ověřovat. Při prvotním podání vysvětlení se o této dohodě nezmínil, protože se ho na ni policejní orgán neptal. Nadřízenému mimo úřední záznam ji však popsal, když se byl zeptat, proč věc ještě nebyla odložena. V účetnictví společnosti XXXXX musela být zavedena, protože legalizovala příchozí platbu na její účet. V účetnictví společnosti XXXXX měla být taktéž zaevidována, protože veškeré podklady předal svědkovi J.. Neví, proč nebyla zahrnuta do předávacího protokolu společnosti XXXXX ze dne 30. 1. 2015. Vyjádření obžalovaného J. ze dne 21. 2. 2017, že se takový závazek v účetnictví společnosti nenacházel, vysvětlit nedokáže. O všech krocích týkajících se insolvenčního návrhu byl svědek J. informován, věděl i o tom, že pohledávka XXXXX byla postoupena. Svědkyně J. byla informována doporučenou poštou a nikdy tuto pohledávku nezpochybnila. Postoupení pohledávky na slovenskou společnost XXXXX s. r. o. zařizoval on, jsou to jeho známí, v oboru velice dobří a nepožadovali zálohy předem. Insolvenční návrh byl podáván pouze za účelem vymožení dluhu společnosti XXXXX, žádné doklady nebyly vytvářeny účelově a antedatovány. Na schůzce se svědkem K. dne 8. 12. 2016 sice uvedl, že insolvenční návrh bude podán znovu, pokud mu noví vlastníci společnosti XXXXX nezaplatí částku 5,5 mil. Kč, kterou si rozdělí s Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

ostatními, byla to však legrace, svědek K. si s ním hrál a on mu to chtěl oplatit. Stejně tak nebylo z jeho strany myšleno vážně, že by pohledávka byla původně vymyšlena pro vytažení peněz z firmy a po selhání svědka F. se použila jinak. Neví, proč obžalovaný R. na schůzce se svědkem K. dne 8. 12. 2016 prohlásil, že k prodeji apartmánu přistoupil, aby vyplatil svůj dům a pomstil se svědku J. za nevydařené obchody se železem. U hlavního líčení pak obžalovaný dále uvedl, že jeho manželka a manželka svědka J. byly jmenovány do funkce jednatelek ve společnosti XXXXX na základě domluvy mezi ním a svědkem J. a toto řešení prosadil právě svědek J.. Společnost XXXXX a.s. a společnost XXXXX byly de facto koncern, přičemž svědkyně S. J. byla ve společnosti XXXXX od 2010 do listopadu 2014 předsedou dozorčí rady a V. J. ve stejné době členem dozorčí rady. Případné transfery majetku mezi těmito společnostmi jsou tak zcela pochopitelné. O obou daných společnostech reálně rozhodoval právě obžalovaný se svědkem J. a zařizovali i veškeré úkony za tyto společnosti, přičemž oba věděli o náležitostech týkajících se těchto společností, tedy povinnosti zaplatit úvěr XXXXX, nutnost zajistit finanční prostředky, věděli o existenci dluhu Byty a domy vůči společnosti XXXXX. Svědek J. věděl rovněž o údajných fiktivních smlouvách, které jsou smlouvy reálné tak, jak jsou uvedeny v bodě III. obžaloby. Pokud se týče apartmánu, pak tento byl zaplacen ze strany obžalovaného a svědka J. přibližně půl na půl, kdy obžalovaný v rámci předcházejících bytových projektů v Kroměříži, v Olomouci, přesouval finanční prostředky na různé účty. Vše nebylo účtováno, ale bylo to s vědomím, že apartmán je zaplacen společně v rámci přibližného dělení na polovinu. Pokud se týká bytového projektu, pak opětovně se jednalo o společný projekt, z kterého měl mít podíl jak obžalovaný, tak svědek J.. Platbu XXXXX v rámci společnosti XXXXX řešili společně několikrát, přičemž v rámci jednání v Olomouci dospěli ke společnému závěru o nutnosti nejrychlejšího řešení, a to uzavření úvěrové smlouvy. Svědek J. věděl o podmínkách úvěru a obžalovaný B. automaticky předpokládal, že o těchto podmínkách ví i paní J.. Následně se zásadně zhoršil vztah mezi obžalovaným a svědkem J. s ohledem na trestní stíhání v Praze, kde obžalovaný přistoupil na pozici spolupracujícího obžalovaného, a to oproti obžalovanému J., který svoji vinu popíral. Z tohoto důvodu následně došlo k jednání se spoluobžalovaným R. o možném převodu společnosti XXXXX, přičemž původně to byli dva zájemci, a to stavební firma a F., který oproti stavební firmě přislíbil další finanční prostředky po prodeji bytů z bytového domu v Černošicích. Při prodeji společnosti Byty a domy F. věděl o veškerých závazcích, tedy i údajných fiktivních smlouvách, které jsou uvedeny v bodě III. obžaloby a které jsou reálné a byly sepsány a podepsány v době, jak je uvedeno v těchto smlouvách. O těchto skutečnostech a závazcích věděl jak spoluobžalovaný R., tak i obžalovaný J.. V době prodeje apartmánu byl s tímto prodejem seznámen i F., který přislíbil vše sdělit manželům J. a sám neměl jakékoliv námitky k prodeji apartmánu. Pokud se týká bodu IV. obžaloby, pak částka 5 500 000 Kč byla nabídka v rámci smírného řešení závazku společnosti vůči společnosti XXXXX. O této nabídce v rámci konzultace věděl i svědek J., s kterým obžalovaný tuto věc konzultoval. V žádném případě se nejednalo o vydírání, ale byla to snaha o smírné řešení problému.

6. Před prvním rozhodnutím nalézacího soudu tehdy obžalovaný R. R. k trestné činnosti, která je uvedena pod bodem I. a II. výrokové části tohoto rozsudku uvedl, že mu byly známy finanční závazky mezi společnostmi XXXXX a společnostmi XXXXX, resp. věděl o nějakém dluhu. Rovněž věděl o prodávání apartmánu, aby se tento dluh umořil. O zástavě i prodeji apartmánu měli vědět všichni, včetně F. a J..
7. Obdobně vypovídal tehdy obžalovaný M. J., který uvedl, že po prodeji společnosti XXXXX měl být uhrazen závazek vůči společnosti XXXXX, který však do roku 2014 zaúčtován nebyl, přičemž celkový výnos z prodeje společnosti XXXXX měl být okolo 60 mil. Kč a z tohoto výnosu měl být uhrazen závazek společnosti XXXXX. Podle jeho názoru obžalovaná B. nikdy za společnost XXXXX reálně nejednala a její postavení v rámci firmy XXXXX bylo jen formální. Obžalovaný neuváděl podrobnosti týkající se vztahu obžalovaných s manžely Janečkovými, případně jejich dohody, protože, jak to vyplynulo z jeho výpovědi, tyto skutečnosti neznal.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

8. S ohledem na provázanost všech jednání nalézací soud uvede plnou výpověď svědka V. J. i svědkyně S.J..
9. **Svědék V. J.** ve své výpovědi u hlavního líčení dne 4. 12. 2019 uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Svědek zná obžalovaného B. více než 20 let, byli kamarádi, od roku 2000 měli společné podnikatelské aktivity. On se staral o chod cihelen v Opavě a Olomouci, obžalovaný B. měl na starosti stavební a obchodní činnost. Asi v roce 2009 se rozdělili, svoje společnosti si řídili samostatně, ale stále spolupracovali. V roce 2010 nebo začátkem roku 2011 pořídili apartmán v rakouském Kaprunu. Smlouva byla uzavřena na společnost XXXXX, kde také měli podíly rozdělené. Kupní cenu apartmánu nakonec splatila v poměru 70 % jeho manželka, 30 % zaplatila společnost XXXXX, v níž byl obžalovaný B. jediným akcionářem. Kupní cena nemovitosti činila 247 tis. euro, dalších asi 40 tis. euro byly náklady na vybavení a poplatky. Protože výnosy apartmánu nespĺňovaly očekávání, ukončili spolupráci s původním nájemcem a jeho vytížení si vzal na starost obžalovaný B.. Ten nejprve uzavíral smlouvy s cestovními kanceláři, pak si pronájmy zajišťovali sami a nakonec si apartmán pronajal J. H. a jeho firma. V roce 2013 se rozhodli apartmán prodat prostřednictvím realitní kanceláře XXXXX, inzerát zadal obžalovaný B., který také navrhl cenu přes 300 tis. EUR. Pan H. si apartmán pronajal s vědomím, že je nabízen k prodeji. V roce 2013 také s obžalovaným B. začali spolupracovat na developerském projektu v Praze v Černošicích. Tam jeho manželka vlastnila pozemek, na kterém bylo vyřízeno stavební povolení pro bytový dům. Obžalovaný B. k tomu zařídil pro společnost XXXXX developerský úvěr u ČSOB. Těchto jednání se svědek také účastnil jako budoucí spolumajitel, obžalovaný B. mu slíbil polovinu akcií, aby měl jistotu, že projekt bude dokončen. Po vyřízení úvěru začala výstavba bytového domu ve spolupráci se zlínskou stavební firmou XXXXX, se kterou byli v kontaktu oba dva. Věděl o tom, že si obžalovaný B. v roce 2011 či 2012 vzal nějakou půjčku na financování apartmánu a na další investice ve výši 3 mil. Kč, v roce 2013 po zahájení výstavby bytového domu mu tvrdil, že ho věřitel (nějaký pan B.) tlačí k jejímu vrácení. Prosil svědka, zda neví o někom, kdo by mu s půjčkou pomohl, protože společnosti XXXXX, hrozila insolvence a byla by tím ohrožena i výstavba bytového domu. Tenkrát mu navrhl, aby se s věřitelem domluvil, ať s vrácením půjčky počká do doby prodeje bytů nebo ať sám apartmán koupí. Obžalovaný B. mu pak tvrdil, že věřitel s žádnou z těchto variant nesouhlasil. S jeho návrhem na půjčku od společnosti XXXXX svědek nesouhlasil, nechtěl totiž, aby manželka zastavovala svůj podíl ve společnosti XXXXX Před Vánocemi roku 2013 mu obžalovaný ukazoval nějakou úvěrovou smlouvu, nevěnoval tomu pozornost, jen obžalovaného upozornil, že nesmí ohrožovat zájmy manželky. Ještě v lednu 2014 obžalovanému věřili, proto manželka kvůli požadavku banky darovala svůj pozemek spol. XXXXX V roce 2014 se zhoršil jeho zdravotní stav a musel veškeré aktivity nechat na obžalovaném B. Následně v červenci při výslechu na policii zjistil, že obžalovaný je stíhán za trestnou činnost, a proto s ním na radu svého advokáta ukončil veškeré vztahy. V říjnu 2014 byl v realitní kanceláři v Praze podepisovat za manželku kupní smlouvy na prodej bytů a dozvěděl se, že obžalovaný prodal veškeré akcie společnosti XXXXX, a že tuto bude nově zastupovat obžalovaný R.. V průběhu roku 2014 jednal s několika zájemci o apartmán, obžalovaný B. souhlasil s jeho prodejem za 240 tis. euro a případným ponížením ceny za možnost využívat tento apartmán po dobu dalších 10 let. Posledního zájemce zajistila realitní kancelář XXXXX, bylo s ním dohodnuto, že apartmán bude prodán za 190 tis. euro (+ DPH 20 %) a oni by ho mohli dále využívat 4 týdny v roce. O tom již obžalovaného B. neinformoval, protože v té době s ním již nekomunikoval (měl ovšem stále možnost se to dozvědět z firemního e-mailu), sdělil to však novému vlastníkovvi společnosti XXXXX, svědku F.. Někdy v listopadu 2014, když obdrželi návrh kupní smlouvy, zjistili, že na této nemovitosti vážně zástava na částku cca 3,2 mil. Kč ve prospěch společnosti XXXXX I o této skutečnosti informoval svědka F., žádali ho o doložení veškerých dokumentů souvisejících s touto zástavou. Manželka také oslovila XXXXX se žádostí o informace k poskytnutému úvěru. Následně jim svědek F. zaslal úvěrovou smlouvu, ze které zjistil, že si obžalovaný B. tímto způsobem zajistil Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

peníze na splacení půjčky u společnosti XXXXX Se svědkem F. následně řešili vyúčtování aktuální dlužné částky úvěru od XXXXX, chtěli, aby společnost XXXXX peníze vrátila. S tím ovšem svědek F. nesouhlasil, proto se s ním dohodli, že se podá trestní oznámení, aby se celá věc objasnila. Také navrhovali, aby byla z funkce jednatelky XXXXX odvolána obžalovaná B.. Na valných hromadách však pro tento návrh zástupci společnosti XXXXX, nehlasovali. Svědek F. toto podmiňoval převodem pozemků v Černošicích na společnost XXXXX, což nechtěli akceptovat. V lednu 2015 pak obžalovaný B. informoval manželku, že došlo k prodeji apartmánu a vyrovnání úvěru u společnosti XXXXX. Následných jednání se nezúčastňoval, vše si organizovala jeho manželka. Ještě v lednu 2015 se zúčastnil schůzky s obžalovaným R. a svědkem F., kde se řešil vztah k pozemkům v Černošicích a další osud společnosti XXXXX. K žádné dohodě nedošlo, ale se svědkem F. byli pořád v kontaktu. V květnu 2015 proběhla jednání s advokátem společnosti XXXXX, řešilo se odblokování nemovitostí v Rakousku, ale ani tam se nedohodli. Pozemek v Černošicích následně prodali srbské firmě XXXXX, zastupované svědkem K.. Banka však tento převod zablokovala na Katastru nemovitostí, načež i svědek F. začal podnikat kroky proti manželce. Banka nakonec soud prohrála a noví majitelé začali jednat se svědkem F. o prodeji společnosti XXXXX. K tomu nakonec došlo, takže se všichni majetek v projektu sjednotil a veškeré soudní spory se zastavily. Od té doby projekt řídila sama společnost XXXXX rovněž zastoupená svědkem K., on sám už do toho vůbec nezasahoval. K doplňujícím dotazům policejního orgánu potvrdil, že společnost XXXXX, založila jeho manželka a obžalovaný B. jako předseda představenstva spol. XXXXX, a to za účelem koupě apartmánu v Kaprunu a jeho využívání. Společnost řídili spolu s obžalovaným B., s obžalovanou B. ohledně chodu firmy nekomunikovali, nevyvíjela pro ni žádnou činnost. Přístupová práva k jejím bankovním účtům měli všichni, o úhradách rozhodoval on a jeho manželka. Účetnictví vedla účetní firma v Opavě, společnost XXXXX, podklady k zaúčtování jí také předával on a jeho manželka. Částka 1,9 mil. Kč od společnosti XXXXX byla zaúčtována jako vklad společníka, neví, jestli byla tato půjčka vrácena. Pokud jde o tuto společnost, byli s manželkou v její dozorčí radě, pouze však formálně, žádné její činnosti se neúčastnili. Souhlasil s tím, aby apartmán byl nabídnut jako protihodnota společnosti XXXXX, rozdíl by šel na účet společnosti XXXXX. Neví o tom, že by půjčkou od společnosti XXXXX byl vyrovnán vklad společnosti XXXXX ve výši 1,9 mil. Kč. Stejně tak mu není známo, že by byl rozdíl doplacen zápočtem dne 28. 2. 2014. Obžalovaná B. manželku informovala o podání insolvenčního návrhu na společnost XXXXX; důvod tohoto postupu mu není znám. Co se týká dohody o společném podnikatelském záměru ze dne 7. 1. 2014, svědek nevyloučil, že mu ji obžalovaný B. ukázal, když řešil úhradu půjčky u společnosti XXXXX. Nevěnoval tomu však pozornost, tehdy byli kamarádi a věřili si. O doprovodných směnkách nevěděl. Tato dohoda mu nebyla předána k zaúčtování do účetnictví společnosti XXXXX. Dozvěděli se o ní až od policejního orgánu, nebo z emailu po jejím uzavření v roce 2015 nebo 2016. Trestní oznámení na obžalovanou B. mělo vést k objasnění vzniku závazků vůči společnosti XXXXX, rozhodně nebylo podáváno za účelem poškození manželů B., a to ani v souvislosti s jiným trestním řízením. U hlavního líčení svědek uvedl, že jeho manželka ve společnosti reálně zajišťovala věci, oproti tomu obžalovaná B. vesměs ve společnosti činná nebyla a většinou vše zajišťoval obžalovaný B.. Před podáním trestního oznámení byl svědek na obžalovaného rozezlen. Nejprve u hlavního líčení uvedl, že právě kvůli jednání ve věci apartmánu, k dotazu posléze připustil, že byl rozezlen i z důvodu trestního řízení, kde je také obžalovaný společně s obžalovaným B. a obžalovaný zde vystupoval jako spolupracující obžalovaný, přičemž výpověď obžalovaného B. svědka poškodila, což cítil jako křivdu. Pokud se týká svědka F., svědek mu nevěří a podle jeho názoru je svědek F. podvedl, obdobně tak svědek K., se kterým byl nejprve v přátelském vztahu, následně si půjčil od manželky finanční prostředky, které nevrátil. K dotazu připustil, že svědek K. mu vyhrožoval zabitím syna A.. Svědek připustil schůzky s obžalovaným B. v roce 2017. Zda tyto schůzky byly nahrávány, svědek neví. K dotazům obhajoby svědek uvedl, že společnost XXXXX vlastnila polovinu podílu ve společnosti XXXXX, přičemž společnost XXXXX neměla žádné vztahy k bytovému domu v Černošicích. Pokud se týká jednání v Jihlavě, v tuto dobu neměl od manželky plnou moc, ale manželka dopředu oznámila jeho příjezd. Jednání Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

bylo podle svědka zcela normální a svědek nikomu nevyhrožoval. Svědek potvrdil předcházející podnikatelskou spolupráci s obžalovaným B. na obdobných realitních projektech, jako byl realitní projekt Byty Černošice, přičemž v dané společnosti měl svědek přislíbeno 50 % akcií. Z tohoto důvodu také byl přítomen při jednání v ČSOB ohledně úvěru na stavbu bytového domu v Černošicích a manželka svědka ručila celým svým majetkem za daný úvěr. Manželka svědka byla vlastníci pozemků pod bytovým domem v Černošicích a byla domluva na prodeji části pozemků vždy s konkrétním bytem. Manželka svědka nechtěla daný pozemek vložit do společnosti XXXXX. Po převedení akcií XXXXX za společnost vystupoval nejprve obžalovaný R., který uváděl, že firmu XXXXX ovládá, a takto se svědkem a jeho manželkou jednal přibližně 4x a jeho vliv na společnost potvrzoval i svědek F.. V tuto dobu ze strany obžalovaného R. a svědka F. byly vůči svědkovi a jeho manželce hrány pravděpodobně nějaké hry, neboť v rámci valné hromady měla být odvolána obžalovaná B. (ze statutárního orgánu firmy XXXXX), což bylo dopředu s F. domluveno. Následně však obžalovaná B. odvolána nebyla, a to z důvodu hlasování obžalovaného R., který uváděl, že společnosti XXXXX ovládá. Finanční problémy obžalovaného B. zaznamenal svědek přibližně v prosinci 2013 na základě sdělení obžalovaného B., který navrhoval zastavení obchodních podílů firmě XXXXX, s čímž svědek nesouhlasil. S ohledem na tuto skutečnost byla svědkovi předestřena část jeho výpovědi na č. l. 2167, kdy svědek připustil, že smlouva k podnikatelskému záměru mu mohla být předložena. Tato skutečnost výrazně snižuje věrohodnost výpovědi svědka. Svědek rovněž připustil snahu obžalované B. získat přístup k účetnictví firmy XXXXX; danou záležitost však řešila manželka svědka. Svědek se rovněž zúčastnil jednání za společnost XXXXX s firmou XXXXX. Zda s firmou XXXXX byly podepisovány nějaké směnky za vícepráce, svědek neví, ale tuto skutečnost nevyklučuje, protože během stavby skutečně vznikly vícepráce, ale svědek si nevzpomíná, jak tyto vícepráce byly vyúčtovány. Následně vícepráce byly řešeny i ze strany F. a obžalovaného R.. Samotné trestní oznámení na obžalované podávala manželka svědka, a to na základě doporučení Dr. Urbanové a konzultací s F.. Svědkovi byly předestřeny i nahrávky hovorů mezi jeho osobou a obžalovaným R., přičemž svědek připustil reálnost těchto hovorů. Svědek rovněž připustil různé podnikatelské projekty, které realizoval společně s obžalovaným B., kdy v rámci těchto projektů docházelo k různým finančním transakcím. V této souvislosti obžalovaný B. uvedl, že právě na základě těchto transakcí a vyrovnání finančních přesunů došlo k reálnému zaplacení apartmánu v Rakousku ze strany rodiny B. a J. v rámci poměru 50 : 50, přičemž rozdílné účetní platby byly de facto vyrovnáním předcházejících rozdílných plateb v rámci předcházejících podnikatelských projektů. V této souvislosti svědek dále uvedl, že obžalovaný B. jej chtěl reálně poškodit, a to i při prodeji apartmánu v Rakousku, s ohledem na údajný prodělek při společném obchodu se železem, kdy tyto obchody nebyly předmětem trestního stíhání. K dotazu obžalované B. pak svědek potvrdil, že ve společnosti XXXXX byl ještě další majetek, a to např. automobil, který používal svědek se svou manželkou. Popřel však půjčky v prospěch své osoby a manželky, které byly realizovány na společnost XXXXX. Svědek pak popřel tvrzení obžalovaného B., že věděl o prodeji apartmánu v Rakousku a v této souvislosti tvrdil, že zničí obžalovaného B.. Podle svědka nebyl v případě nezastavení apartmánu důvod k insolvenčnímu řízení na XXXXX, protože vyjma dluhu 3 mil. Kč, který byl jištěn rodinným domem, zde jiný dluh nebyl.

10. **Svědčce S. J.** ve své výpovědi u hlavního líčení dne 4. 12. 2019 uváděla skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Svědkyně se podrobně vyjádřila k výdajům za nákup a úpravy apartmánu a vklady jednotlivých společníků a způsob pronajímání apartmánu. Pokud jde o jeho prodej, dohodli se s obžalovaným B., že by si tím vyrovnali své vklady. Obžalovaný B. dne 8. 3. 2013 oslovil firmu XXXXX a ona za spol. XXXXX, dne 28. 3. 2013 podepsala smlouvu o zprostředkování, cena byla původně nastavena na 350 tis. euro. Firma XXXXX je vždy informovala o potenciálních kupcích e-mailem, k firemní e-mailové schránce měli přístup všichni čtyři, tedy i obžalovaná B.. Asi po dvou měsících byla cena snížena na 249 tis. euro a v prosinci 2013 oslovila další realitní kancelář Remax, která rovněž apartmán nabízela, za 260 tis. euro. Manželé B. do Rakouska v tu dobu jezdili, jejich Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

velké cedule tam museli vidět. Na podzim 2014 firma XXXXX zprostředkovala jako zájemce A. Ch. a jeho spol. XXXXX, které do té doby neznala. Dne 19. 11. 2014 byl dohodnut prodej za 228 tis. euro (včetně DPH) s tím, že po dobu dalších 20 let budou mít možnost apartmán bezplatně užívat 2 týdny v roce. Až když z Rakouska přišel návrh kupní smlouvy, informovala je pracovnice firmy XXXXX, že v rakouském katastru nemovitostí je u apartmánu zapsána zástava ve výši 136 tis. euro ve prospěch společnosti XXXXX K tomu došlo dne 26. 11. 2014, do té doby o zástavě s manželem nevěděli. Cestou firmy XXXXX si opatřili výpis z rakouského katastru nemovitostí a předmětnou zástavní smlouvu. Dále podrobně popsala svá jednání o zástavě s novými zástupci společnosti XXXXX a se zástupci společnosti XXXXX Dále vypověděla, že na schůzce uskutečněné dne 20. 1. 2015 jí obžalovaný B. vysvětlil, proč to celé udělal. Již z e-mailu od svědka F. ze dne 2. 12. 2014 věděla, že společnost XXXXX, si ještě za vedení obžalovaného B. půjčila peníze od společnosti XXXXX, přičemž jako zástava byl poskytnut dům jeho rodičů. Dohodla se s ním, že domluví u společnosti XXXXX, odkoupení pohledávky. Na svědka F. se obracela v domněnání, že jí jako zástupce společnosti XXXXX, pomůže tuto situaci se zástavou řešit. Když pak písemně požádala o informace obžalovanou B., obžalovaný B. jí dne 27. 1. 2015 zavolaal, co vlastně chce, když apartmán je již prodaný. Podrobnosti si následně sama zjišťovala v Rakousku, kde se jí také podařilo pozastavit zápis převodu do katastru nemovitostí. Ještě v průběhu roku 2015 si nechala zpracovat odhad na nemovitost v Rakousku, znalec stanovil její cenu na 228.800 euro včetně příslušenství. Poté se snažila přesvědčit společnost XXXXX, a XXXXX, o neplatnosti těchto smluv, ale neúspěšně. Společnost XXXXX mezitím zrušila svůj zájem o koupi apartmánu, zbytečně tak utratila ze svých zdrojů 13,6 tis. euro za právní služby. Obdobně jako svědek J. popsala jejich snahu o odvolání obžalované B. z funkce jednatelky společnosti XXXXX, či o dohodu se společností XXXXX Společnost XXXXX, dokonce ještě po prodeji apartmánu předložila další vyúčtování dluhu na částku 5.001.383,17 Kč a následně ji vyzvala k doplacení 143.329 Kč a podala návrh na exekuci, kterou se podařilo zastavit až po dohodě manžela, obžalovaného B. a zástupců společnosti XXXXX v září 2016. S obžalovanou B. si ještě vyměnila několik dopisů ohledně účetnictví, ta na ni pak podala trestní oznámení pro zpronevěru, které bylo policií v Novém Jičíně odloženo. Byla od ní písemně vyzvána o postoupení pohledávky XXXXX, na slovenskou společnost XXXXX, i o podání insolvenčního návrhu na společnost XXXXX Svědkyně popřela, že by sama byla seznámena s dohodou o společném podnikatelském záměru a s ní souvisejícími směnkami, žádná z těchto listin nebyla do účetnictví XXXXX zavedena. U hlavního líčení uvedla, že B. na apartmán poskytl méně finančních prostředků. Mezi jednotlivými společnostmi, kde byl zainteresován manžel svědkyně a obžalovaný B., se údajně peníze nepřelávaly. K následným dotazům obžalovaného B. však uvedla, že za podíl ve firmě, která provozovala cihelnu, nezaplatila žádné finanční prostředky, přičemž svědkyně si uvědomila, že vlastnila 50 % podílu pozemků v Blatci. Pokud se týče pozemku v Praze Černošicích, který byl pod předmětným bytovým domem, svědkyně jednoznačně odmítla tvrzení obžalovaného o předání částky 1,5 mil. Kč na nákup tohoto pozemku a uvedla, že pozemek zakoupila za částku 6,6 mil. Kč, přičemž 5 mil. Kč jí zapůjčil J. D. z Hlučína a další finanční prostředky byly z vlastních zdrojů. Svědkyně dále uváděla, že o zástavě nevěděla, přičemž manžel jí pravděpodobně říkal o všech skutečnostech, které byly ve věci rozhodné. Následně k dotazu soudu v průběhu hlavního líčení uvedla, že B. s manželem kdysi hovořili o zapůjčení finančních prostředků z tzv. Octárny, což jí však manžel neřekl. O dalších společnostech, které byly ve vlastnictví manžela s obžalovaným B., resp. o peněžních tocích, svědkyně nevěděla. S manžely B. přestala svědkyně komunikovat poté, co manžel byl ve sporu s B. v rámci trestního stíhání, které bylo vůči oběma osobám vedeno v Praze. O trestním stíhání, resp. skutcích, na základě kterých bylo vedeno trestní stíhání proti jejímu manželovi, se dozvěděla teprve po začátku trestního stíhání. Svědkyně potvrdila, že měla přístup do datové schránky společnosti XXXXX. Ve společnosti XXXXX byla na pozici jednatelky, po určitou dobu brala odměnu, kterou následně na upozornění účetní vrátila. Ve společnosti XXXXX byly v majetku dva automobily, kdy jeden automobil užívala svědkyně, a další auto bylo v pronájmu společnosti XXXXX. Mezi manžely J. a B. nebyla dohoda o financování společnosti XXXXX a platby byly hrazeny, kdo zrovna Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

měl finanční prostředky. Vklady vypořádány nebyly. Podle svědkyně ve společnosti nebyly půjčky. Svědkyně byla formálně předsedkyní představenstva společnosti XXXXX, kde manžel svědkyně měl přislíbeno 50 % akcií, přičemž svědkyně v rámci sjednávání úvěru u ČSOB na výstavbu bytového domu ručila za úvěr nejenom svým pozemkem pod touto stavbou, ale celým svým majetkem. Trestní oznámení svědkyně podávala prostřednictvím zmocněnce na základě vlastního rozhodnutí. Svědek F. se k trestnímu oznámení nevyjadřoval. Se svědkem F., případně s ostatními svědky, jednala jak svědkyně se svým manželem, tak její manžel sám. Ze strany F. byl svědkyni přislíben určitý postup při odvolání obžalované B. ze společnosti XXXXX, který však nebyl následně dodržen. Pokud se týká kolaudačního řízení na stavbu bytového domu v Černošicích, podle svědkyně vše probíhalo zcela standardně. Sama svědkyně kolaudačnímu úřadu neposkytovala informace, které by oddalovalo rozhodnutí o kolaudaci. Pokud se týče prodeje pozemků společnosti XXXXX, kterou již vlastnil F., pak nejprve nedošlo k dohodě, následně svědkyně pozemky prodala. Svědkyně ví o vyhrožování svědka K. manželovi prostřednictvím pohrůžek týkajících se syna svědkyně, toto vyhrožování však údajně nesouvisí s trestnou činností obžalovaných, ale jedná se o vrácení zapůjčených peněz svědkem K.. K dotazu obžalovaného B. svědkyně popřela hlubší rozpory se svým manželem, který měl podle obžalovaného B. v určité době mít milenku a vážně uvažovat o odchodu od svědkyně. Zda její manžel měl milenku, svědkyně neví. K dotazům obžalované B. týkajícím se účetnictví, svědkyně uvedla, že obžalovaná ji nepožádala o předání účetnictví. V tuto dobu, s ohledem na rozpory mezi manželem a obžalovaným B. spolu nekomunikovaly. Poté, co obžalovaná B. do účetnictví nahlédla, zrušila svědkyně smlouvu s účetní společností a účetnictví odvezla, následně předala policii. Obžalovaná B. k výpovědi uvedla, že o koupi automobilů ze strany manželů J. na firmu XXXXX, které následně spláceli, nikdy ona, ani manžel nevěděli.

11. S ohledem na okolnosti týkající se zástavy apartmánů a jeho následného prodeje soud uvede výpovědi svědků, kteří byt částečně, se k této věci vyjadřují.
12. U hlavního líčení dne 2. 12. 2019 byl vyslechnut **svědek O. Š.**, který u hlavního líčení vypovídal shodně jako v přípravném řízení. Svědek uvedl, že je jednatelem společnosti XXXXX, a o předmětný úvěr jej požádal obžalovaný B., který potřeboval peníze na výstavbu bytového domu v Černošicích. Úvěr měl být poskytnut spol. XXXXX, v níž figurovala jako jednatelka obžalovaná B., jako zástava byla nabídnuta její nemovitost v Kaprunu. Na internetových stránkách spol. XXXXX zjistili, že uvedená nemovitost je nabízena k prodeji, byla dostatečná pro poskytnutí úvěru ve výši 3,2 mil. Kč (poskytují půjčky do výše 60 % hodnoty nemovitosti). Úvěrová smlouva byla podepsána dne 7. 1. 2014, úvěr měl být splacen do 31. 10. 2014 z prodeje bytů v Černošicích. Protože k tomu nedošlo, řešili s obžalovanými B. prodej nemovitosti, a dostali od nich souhlas k tomu, aby ji také sami nabízeli k prodeji. Z oslovených společností projevila zájem pouze společnost XXXXX. Po jednáních se společností XXXXX, byla stanovena kupní cena, oni svoji pohledávku z úvěru vyčíslili asi na 5 mil. Kč. Bylo tedy dohodnuto, že společnost XXXXX, koupí tuto nemovitost za 5 mil. Kč a oni po úhradě jejich pohledávky nechají vymazat u ní zapsané zástavní právo. Kupní smlouva byla uzavřena u notáře v Rakousku, kam oni po úhradě dlužné částky dne 21. 1. 2015 zaslali potvrzení nutné pro výmaz zástavního práva. Někdy v listopadu 2014 jejich společnost kontaktovala svědkyně J. jako druhá jednatelka společnosti XXXXX požadovala po nich nejprve kopie a pak i ověřené originály úvěrové dokumentace. Později také začala blokovat dokončení převodu nemovitosti. Sama iniciovala schůzku, na které chtěla vše probrat a narovnat. Tato schůzka proběhla v březnu 2015, za společnost XXXXX se jí (bez právního titulu) zúčastnil svědek J.. Tvrdil, že chce obžalované B. zničit, že o prodeji věděl a že jen čekali, až k němu dojde. Jim se omlouval, že byli do sporu vtáhnutí, za odblokování prodeje požadoval 1 mil. Kč nebo uvedení věcí do původního stavu s tím, že nemovitost prodá a dluh uhradí sám. K žádné dohodě nedošlo, z jejich strany byla tato věc již uzavřena. K dotazům policejního orgánu svědek popsal podmínky, za nichž jejich společnost poskytuje úvěry. Spol. XXXXX, při sjednávání úvěru Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

zastupovala obžalovaná B., kterou do té doby neznal. Obžalovaný B. byl zprostředkovatelem jejich společnosti do konce roku 2015, jejich vztah je pouze pracovní, i když si tykají. Při sjednávání úvěrové smlouvy nebyl v kontaktu s druhou jednatelkou, nebylo to třeba, neboť každá mohla společnost zastupovat samostatně. Neověřovali si, zda byl úvěr schválen společníky XXXXX. Požadavek na zaslání finančních prostředků z úvěru na účet společnosti XXXXX, musel vzejít od obžalovaných B. Vyčíslení pohledávky z úvěru k 2. 12. 2014 došlo na základě požadavku svědkyně J., do té doby písemné vyčíslení nikdo nepožadoval. Zástupce společnosti XXXXX svědek G. rovněž nebyl srozuměn s poměry ve společnosti XXXXX, v té době nebylo zřejmé, že je tam nějaký spor mezi vlastníky. Neví, na základě čeho byla cena apartmánu stanovena na částku 176 tis. EUR, odpovídající jejich pohledávce. Věděli, že tento apartmán byl společnosti XXXXX nabízen za přibližně 6 mil. Kč. Se svědkyní J. požadující odstranění zástavy u nemovitosti jednat chtěli, ale nezvedala jim telefony, ani je nenavštívila v jejich sídle v Kroměříži. Svědek doložil vyčíslení pohledávky a jejího příslušenství ke dni 13. 1. 2015 na částku 5.001.383,17 Kč, stalo se tak zřejmě na žádost spol. XXXXX, kvůli prodeji apartmánu. Vyčíslení nebyla vytvořena účelově, vycházela ze standardních podmínek úvěrové smlouvy. Prodej apartmánu byl realizován pouze za účelem uhrazení pohledávky společnosti XXXXX. Před podpisem kupní smlouvy se společností XXXXX, tento apartmán nevyužíval ani on, ani kolega R. Pokud se v dubnu 2014 zajímal o termín a cenu za ubytování, činil tak pro svého známého, tento pobyt se navíc neuskutečnil. U hlavního líčení byl svědek dotazován k průběhu jednání v Jihlavě, kterého se zúčastnil svědek J. Podle svědka mimo jeho osoby a svědka J. tomuto jednání byli přítomni pánové R., G. a H. Původně na schůzku měla přijet svědkyně J., která však volala a avizovala příjezd svého manžela J.. Na schůzce svědek J. jednoznačně uvedl, že o zástavbě a následném prodeji apartmánu v Rakousku věděl, čekal, až vše proběhne, aby mohl následně jednat vůči obžalovanému B.. O schůzce byl učiněn záznam, který má svědek G. Pokud se týká úvěru, finanční prostředky byly zaslány na účet, který udal klient. Následně byl dohodnut z důvodu nezaplacení úvěru prodej apartmánu a po podpisu kupní smlouvy byla vymazána zástava. K dotazu obžalovaného B. svědek potvrdil, že při uzavírání úvěru v rámci tohoto úkonu zde byla nějaká dohoda, na jejíž obsah si již nevzpomíná. Svědkovi byly proto předestřeny skutečnosti na č. l. 900 a svědek potvrdil, že něco takového zde bylo. Původně měl být úvěr splacen z výstavby bytů v Černošicích, kde se byl svědek i osobně podívat, následně byl splacen z prodeje apartmánu, protože bytový dům nebyl ukončen.

13. **Svědka M. R.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 3148-3149) uvedl, že v době rozhodné pracoval ve společnosti XXXXX jako jednatel. Někdy počátkem roku 2014 jednal s obžalovanými B. a B. ve věci poskytnutí úvěru společnosti XXXXX, přičemž se jednalo o částku přesahující 3 miliony Kč s kratší splatností do jednoho roku. Úvěr měl být splacen po prodeji nemovitosti, pravděpodobně bytů v Černošicích. Peněžní prostředky byly poukázány na jeden účet a měly být použity k výstavbě bytového domu v Černošicích. V rámci uzavření smlouvy bylo ověřeno, zda jednatelka obžalovaná B. může uzavřít smlouvu. Sjednaný úrok si již svědek nepamatuje, ale v tehdejší době byly běžné úroky okolo 20 % ročně. K zaplacení úvěru nedošlo. Z tohoto důvodu byl prodáván apartmán v Kaprunu. Apartmán byl prodáván v rámci ceny, která byla pravděpodobně drahá, a nepřihlásil se žádný zájemce. Podle názoru svědka nemovitost neměla cenu, která byla nejprve požadována, následně byla prodána nemovitost za nižší cenu a z předmětného prodeje byl úvěr zaplacen. Po určité době došlo ke schůzce v Jihlavě, které se zúčastnil svědek J., pravděpodobně svědek J. i tuto schůzku vyvolal. Svědek J. uvedl, že zastupuje společnost XXXXX, žádal částku 1 mil. Kč pod pohružkou napadání prodeje apartmánu. Podle svědka R. byl svědek J. ve věci plně orientovaný. Podle názoru svědka svědek J., případně jeho manželka, věděli o zastavení apartmánu v Kaprunu a jeho následném prodeji, přičemž mezi J. a B. byl nějaký finanční spor. Svědek J. se v rámci jednání vyjadřoval, že B. zničí nebo jej chce zničit a žádá zaplacení částky 1 mil. Kč, což bylo odmítnuto, neboť jak smlouva o úvěru, tak následný prodej a splacení nemovitosti bylo v souladu se zákonným oprávněním všech zúčastněných osob a společnost XXXXX neměla vůči žádným osobám žádné závazky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

14. **Svědék M. G.** byl vyslechnut u hlavního líčení dne 28. 11. 2019. Svědek u hlavního líčení uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl, že je předseda představenstva společnosti XXXXX a jeho společnost se zabývá obchodováním s nemovitostmi. V rámci obchodního styku se společností XXXXX a v rámci obchodního styku se společností XXXXX se dozvěděl o situaci jejího dlužníka XXXXX. Projevila zájem, protože se mu to jevilo jako dobrá investiční příležitost. V té době byla hodnota zastavené nemovitosti něco přes 5 mil. Kč, protože ji nabízeli na internetových stránkách za 5 - 6 mil. Kč a k prodeji nedošlo. Prostřednictvím společnosti XXXXX, tedy nabídl za nemovitost částku 5 mil. Kč, v přímém kontaktu s dlužníkem nebyl. Před podpisem kupní smlouvy v Rakousku si v obchodním rejstříku ověřil, že každá z jednatelek XXXXX, může za společnost jednat samostatně, dopředu ale nevěděl, s kým se na schůzce potká. Až v den podpisu smlouvy se poprvé viděl s obžalovanou B., vyzvedli ji u jejího domu. Notářem v Rakousku byl ujistěn, že pro hladký průběh obchodu splnili vše potřebné. Pak se postupovalo dle sjednaných podmínek. Zaplatil kupní cenu, peníze šly zajištěnému věřiteli, který musel po úhradě vydat potvrzení o zániku dluhu, aby mohlo dojít k výmazu zástavy zapsané u předmětné nemovitosti. Zaplatil také daň z nemovitosti a nějaké administrativní poplatky. V té době ho kontaktovala svědkyně J. s tím, že převod nemovitosti je neoprávněný, u notáře se jí podařilo ho zablokovat. Pak následovala výměna názorů mezi advokáty. Svědkyně J. navrhla schůzku v Jihlavě, kde by se za účasti zástupců společnosti XXXXX, dohodli na smířícím řešení. Tam místo ní dorazil její manžel a tvrdil jim, že všechna důležitá rozhodnutí dělá on. Vyslechli ho, i když nebyl svědkyní J. zplnomocněn. Popsal své spory s obžalovaným B., věděl o dluhu vůči společnosti XXXXX, o zajištění nemovitosti i o jejím prodeji. Omlouval se jim, že byli vtaženi do sporu a že bude muset převod oddálit. Navrhl řešení spočívající v tom, že by se nemovitost převedla zpět na společnost XXXXX, nebo by se prodala za vyšší cenu a rozdíl by obdržela společnost XXXXX I on tedy chtěl nemovitost prodat. K dohodě nedošlo, z jeho nabídky pro něj neplynula žádná výhoda. Z jeho slov pochopil, že se s obžalovaným B. vzájemně poškozují, což bylo smyslem i tohoto počínání. Pak se od svědkyně J. dozvěděl, že u nemovitosti existuje nájemní smlouva, kterou mu obžalovaná B. zatajila. Když se mu jí podařilo získat, zjistil, že byla uzavřena za naprosto nevýhodných podmínek tak, aby ho poškodila. Apartmán by nemohl užívat a neplynuly by z něj žádné zisky, proto ji v zákonné lhůtě vypověděl. V lednu 2016 došlo k odblokování nemovitosti a k zápisu do pozemkové knihy v Rakousku, a přesto ji jako vlastník nemohl kvůli nájemní smlouvě užívat. Jeho pře s nájemníkem trvala až do června 2016, kdy uzavřeli novou nájemní smlouvu, od té doby provozuje apartmán, jak původně zamýšlel. K dotazům policejního orgánu dále uvedl, že oba jednatele společnosti XXXXX zná jako obchodní partnery, mají spolu pouze pracovní vztah. Obžalovaného B. zná jako manžela obžalované B., seznámil se s ním, když došlo ke sporům mezi svědkyní J., obžalovanou B. a jím. Nikdy s ním nejednal, když se potkají ve městě, pouze se pozdraví. Poměry ve společnosti XXXXX, před podpisem kupní smlouvy ověřoval pouze z údajů v obchodním rejstříku. Nebylo mu známo, že společnost XXXXX zajistila na apartmán kupce ochotného zaplatit cca 228 tis. euro. Rovněž mu nebylo známo, že by společnost XXXXX byla rakouskou notářkou dne 15. 12. 2014 vyzvána k odstranění neoprávněné zástavy. Vyčíslení pohledávky společnosti XXXXX vůči XXXXX po prodeji apartmánu a uhrazení jeho kupní ceny je podle něj běžnou praxí, byla tam časová prodleva k uhrazení kupní ceny. Apartmán před jeho zakoupením nikdy neužíval, neužívali ho ani zástupci společnosti XXXXX. V současné době ho neužívají ani obžalovaný B.. K hlavnímu líčení svědek donesl a soudu předal zápis z jednání ze dne 9. 4. 2015 týkající se jednání v Jihlavě. Soud tento zápis u hlavního líčení konstatoval, blíže se k němu bude vyjadřovat níže. Podle svědka při jednání v Jihlavě vyplynulo, že manželé J. věděli, o zástavě na apartmán v Rakousku. V průběhu jednání v Jihlavě svědek J. se především zabýval svými spory s obžalovaným B.. Jednalo se o osobní konflikt, přičemž svědek J. se vyjádřil, že chce obžalovaného B., zničit a z tohoto důvodu chtěl i zabránit převodu nemovitosti (apartmánu v Rakousku). Svědek apartmán zakoupil pod tržní cenu z důvodu právě výhodné ceny. Nejprve chtěl apartmán pronajímat, následně jej prodal. Pokud se týče společnosti XXXXX, v rámci schůzky v Jihlavě Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

svědek J. uváděl, že tuto společnost řídí on. Podle J. byl prodej, případně zástava neoprávněná, protože obžalovaná B. neměla souhlas valné hromady. Dále poukazoval, že v době rozhodné měl sám kupce, který byl připraven apartmán koupit. Svědek se s obžalovanou B. viděl poprvé, když s ní uzavíral kupní smlouvu.

15. **Svědék M. H.** ve své výpovědi u hlavního líčení dne 4. 12. 2019 uvedl, že si již na skutečnosti týkající se trestního řízení nepamatuje. Svědkovi byla z tohoto důvodu předestřena jeho výpověď z přípravného řízení. Svědek poté uvedl, že si již nevzpomíná, co vypovídal, ale v přípravném řízení uváděl pravdu a popsal události, jak se odehrály. Svědek ve své výpovědi v přípravném řízení uvedl, že za společnost XXXXX sjednal smlouvu o úvěru se společností XXXXX a společnost XXXXX v roce 2011 patřila V. B. O úvěr je požádal obžalovaný B., již si nevzpomíná, k jakému účelu. Souhlasil s jejich podmínkami, tedy i s tím, že úvěr bude zajištěn nemovitostí ve vlastnictví jeho rodičů, v níž obžalovaný bydlel. Úvěr měl být poskytnut spol. XXXXX, důvod mu není znám. K dotazům policejního orgánu dále uvedl, že spol. XXXXX, provozovala hotelové a restaurační zařízení, a pokud měla volné finanční prostředky, poskytovala úvěry. V té době byla jednatelkou společnosti paní B., která podepisovala veškerou úvěrovou dokumentaci. K vyřízení úvěru pro spol. XXXXX, byl svědek zmocněn panem B. Úvěr měl být splacen nejpozději do 7. 6. 2014, přesto už dne 2. 12. 2013 s dlužníkem řešili prodlení s úhradami faktur vystavených za úroky z úvěru. Obžalovaný B. nabízel několik variant řešení, které byly pojaty do zápisu z téhož dne. Podrobnosti tohoto jednání si svědek vzhledem k časovému odstupu nepamatuje, spol. XXXXX však trvala na úhradě dluhu a nevyloučila zahájení insolvenčního řízení, pokud dluh nebude uhrazen do 31. 1. 2014. K datu jednání činila dlužná jistina 2,7 mil. Kč. Dluh byl uhrazen na bankovní účet společnosti, částka 3 mil. Kč však nepokryla veškeré jeho příslušenství, neuhrazeno zůstalo 183.895 Kč. Tuto částku svědek urgoval u obžalovaného B. jen telefonicky, nemůže to nijak doložit. Obžalovaný B. je jeho známý, zdraví se, ale nikde se s ním neschází. Když se od něj dozvěděl, že ve spol. XXXXX, došlo ke změně předsedy představenstva, požadoval uznání dluhu. Obžalovaný B. následně přivedl obžalovaného J., který za spol. XXXXX, dluh uznal. Dohoda byla podepsána dne 16. 1. 2016. Není mu známo, že by tato pohledávka byla v účetnictví XXXXX od 30. 9. 2014 evidována jako uhrazená. Obžalovaného R. nezná, na uvedeném jednání přítomen nebyl. Podpisy účastníků na dohodě o uznání dluhu ze dne 16. 1. 2016 ověřovány nebyly, nepovažoval to za nutné. Insolvenční návrh sami podali až dne 8. 6. 2017, v předchozích insolvenčních řízeních svoji pohledávku řádně přihlásili. Dříve k tomuto kroku nepřistoupili, věřili totiž, že dlužná částka bude uhrazena. K odstranění zástavy na nemovitosti rodičů obžalovaného B. došlo i přesto, že jejich společnosti nebyla uhrazena celá dlužná částka, požádal je o to obžalovaný B.. K insolvenčním návrhům jiných subjektů spol. XXXXX, žádné podklady nedodávala. V současné době za společnost XXXXX, žádnou pohledávku neevidují.
16. **Svědék M. F.** ve své výpovědi u hlavního líčení ze dne 28. 11. 2018 se vyjadřoval především k věcem, které nemají přímý vztah k bodům I. a II. výrokové části tohoto rozsudku. Svědek uvedl, že o údajných závazcích firmy XXXXX ke společnosti XXXXX se dozvěděl až v roce 2016. Obchodní podíl ve společnosti XXXXX a apartmán v Rakousku neřešil, neboť tyto skutečnosti ho nezajímaly, a pokud nějaké informace měl, pocházely buď od svědka J., nebo od obžalovaného B.. S ohledem na změny výpovědí však soud jeho hodnověrnost hodnotí negativně. Potvrdil také snahu ovlivnit svědkyni J. přes činnost ve společnosti XXXXX, kde měla podíl společnost XXXXX. Snaha o ovlivnění souvisela s pozemky pod bytovým domem, který vlastnila společnost XXXXX, kdy tento pozemek vlastnila svědkyně J.. Svědek sám uvedl, že spory a rozpory mezi obžalovaným B. a svědkem J. týkající se společnosti XXXXX vítal, kdy v rámci těchto sporů se podle jeho názoru mohly vyřešit otázky týkající se pozemku pod bytovým domem. Svědek následně k dotazům uváděl skutečnosti podstatně odlišné. U hlavního líčení svědek uvedl, že v rámci jednání o koupi společnosti mu byla předložena tabulka, v rámci které měl být zisk po prodeji bytu přibližně šest až osm milionů a z tohoto zisku měly být odpočítány čtyři miliony pro společnost XXXXX v rámci Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

víceprací. Svědek oproti přípravnému řízení potvrdil, že byl informován o dalších nákladech, které si nárokovala společnost XXXXX v rámci tzv. víceprací a to v hodnotě 4 000 000 Kč až 6 000 000 Kč. Oproti přípravnému řízení také potvrdil svoji účast se zástupci společnosti XXXXX, při které byla podepsána zástavní smlouva. Popřel však možnost zástavy bytu pro společnost XXXXX. O směnce obžalovaného B. ve prospěch společnosti XXXXX však věděl. Tyto skutečnosti v přípravném řízení údajně nesdělil, protože se na ně nikdo neptal. Následně byla svědkovi předložena tabulka, která je založena na čísle listu 899, přičemž svědek připustil, že tuto tabulku viděl a čísla zde uvedená souhlasí s čísly, které s obžalovanými probíral. Svědek rovněž připustil, že je možné, že se původně počítalo se ziskem 12 500 000 Kč. Toto jeho vyjádření je v příkrém rozporu s jeho tvrzením v přípravném řízení a již jen tento rozpor výrazně zpochybňuje věrohodnost výpovědi svědka. K dotazu soudu jak by se rozdělil zisk ve výši 12 000 000 Kč, svědek uvedl, že s takovým ziskem ale nebylo počítáno a byl kalkulován zisk ve výši 2 000 000 Kč až 6 000 000 Kč. V průběhu hlavního líčení, kdy v rámci dotazu a porovnání souhlasil s možným čistým ziskem ve výši 12 000 000 Kč, byl svědek dotázán, z jakého důvodu prodával společnost s pravděpodobným ziskem 12 000 000 Kč srbské společnosti. Svědek uvedl, že tato skutečnost mu nevadila, protože chtěl toliko dostat zpět své peníze a skutečně v rámci prodeje společnosti získal 2 000 000 Kč, které do společnosti vložil a 400 000 Kč na náklady. Svoji práci však zaplacenou nedostal. V této souvislosti se vyjádřil obžalovaný R., podle kterého srbská společnost je jen takzvaným „bílým koněm“, protože v rámci šetření, které si sám vedl po prodeji společnosti, svědek obdržel velkou finanční částku ze strany srbské společnosti v hotovosti. Srbové, kterým byla společnost prodána, nehovoří anglicky a šlo jen o účelový převod. Svědek F. uvedl, že šlo o zcela běžný převod, přičemž srbská dvojice je otec a syn, z nichž jeden mluví dobře anglicky a s oběma se dá domluvit česko-srbsky. Svědek dále popřel, že by se zúčastnil domluvy s obžalovanými B., R. a J.. Následně uvedl, že tato skutečnost mohla nastat. Pokud se týká dohody o společném podnikatelském záměru mezi společnostmi XXXXX a XXXXX, pak oproti přípravnému řízení uvedl, že tento dokument viděl poprvé pravděpodobně v lednu nebo únoru roku 2016, možná v prosinci 2015. Měl rovněž obecné informace od obžalovaného B.. Co se týče obžalovaného R., pak se jednalo o jeho nápad koupit společnost, přičemž bylo domluveno, že po odpočtu nákladů si výnos svědek s obžalovaným rozdělí. Jelikož obžalovaný R. nemohl s ohledem na své odsouzení být ve statutárním orgánu, byl přibrán obžalovaný J., který měl přislíbeno 500 000 Kč v rámci konečného výnosu. Podíly společnosti XXXXX ve společnosti XXXXX a společnosti Biotechnologie s.r.o. svědek neřešil, podle jeho názoru nebyly hodnotné. Svědek rovněž souhlasil, aby si obžalovaný B. takzvaně „vytáhl“ ze společnosti XXXXX dva automobily, případně započel nějakou půjčku. V rámci vlastnictví společnosti XXXXX nastal problém s pozemky pod bytovým domem, které vlastnila svědkyně J. a svědek tuto situaci chtěl řešit v rámci ovlivňování svědkyně přes činnost ve společnosti XXXXX, kdy například po předchozí domluvě o odvolání obžalované B. k této skutečnosti nedošlo. Byly problémy s úvěrem, a proto svědek společnost prodal srbské společnosti, která zakoupila dané pozemky. Následně pak měl schůzky jak s obžalovaným R., tak se svědkem K.. Pokud se týká účetní L., s touto se nikdy osobně neviděl, možná s ní dvakrát hovořil telefonicky a rozhodně jí nedával žádný pokyn týkající se účetnictví. Svědek popřel, že by vyhrožoval nebo prohlašoval, že obžalovaného B. dostane do kriminálu. Spory a rozpory mezi obžalovaným B. a svědkem J. týkající se společnosti XXXXX svědek vítal, neboť v rámci těchto sporů se podle svého názoru mohl lépe dostat k pozemkům pod bytovým domem. Svědek potvrdil, že mu byl představen svědek W., s kterým však neprojednávali žádné obchodní záležitosti. Pokud se týká koupi pozemků obžalované B. v Blatci, pak cena byla vyplacena v hotovosti. Zda však obžalovaná dostala peníze, svědek neví. Svědek dopředu nikomu, a to ani obžalovanému J. neoznámil prodej společnosti. Následně již jednal nový vlastník.

17. Na základě obou procesních stran byl u hlavního líčení vyslechnut **svědek V. M.** (č. l. 3144-3146), který jako policista prováděl vyšetřování v dané trestní věci. Svědek u hlavního líčení odpovídal na otázky procesních stran a soudu. V rámci odpovědi uvedl, že prověřování ve věci probíhalo od Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

roku 2015 na základě trestního oznámení paní J., která v trestním oznámení namítala prodání nemovitosti v Kaprunu bez jejího vědomí, případně bez vědomí pana J.. V rámci prověřování obžalovaní B. nehovořili o žádném závazku, který by existoval v této souvislosti, přičemž měli prostor k vlastnímu vyjádření a několikrát podali stížnost na postup policejního orgánu. V této souvislosti obhájkyne podotkla, že dohoda o společném podnikatelském záměru neměla přímou souvislost na prodej apartmánu v Kaprunu a na další trestní stíhání. K dotazu, zda svědek hovořil o odložení věci, pak svědek neurčitě uvedl, že tato skutečnost je možná, pokud by obžalovaní doložili důkazy svědčící o neexistenci trestné činnosti, ale svědek si není vědom, zda možnost odložení věci některému z obžalovaných sdělil. Tuto možnost však nevylučuje. Do prověřování nikdo, a to včetně vedení, nezasahoval. Svědek dále uvedl, že si neprovéřoval blíže věrohodnost svědků, o trestním řízení v Praze svědek věděl, rovněž věděl o spolupráci obžalovaného B. s policií v Praze. Časová souvislost mezi trestním oznámením a spoluprací s policií ze strany obžalovaného B. svědkovi nepřišla podezřelá a blíže se těmito skutečnostmi nezabýval.

18. Výpověď **svědka J. B.** byla se souhlasem procesních stran čtena u hlavního líčení (č. l. 2942). Svědek je dle své výpovědi jednatelem společnosti XXXXX a uvedl, že v průběhu roku 2016 jej kontaktoval obžalovaný B., požádal ho o pomoc s vymáháním pohledávky. Z předložených dokumentů vyplývalo, že jemu a jeho manželce, resp. spol. XXXXX vznikl nárok vůči spol. XXXXX, ve výši 7 mil. Kč. Obžalovaný B. mu poskytl všechny potřebné dokumenty k tomu, aby mohl za jejich společnost podat insolvenční návrh, včetně originálů směnek na 3 mil. Kč a 4 mil. Kč. V této věci podali insolvenční návrhy, až druhý ze dne 25. 1. 2017 byl soudem akceptován. Svědek K. inicioval jednání o dohodě mezi společnostmi XXXXX, XXXXX a XXXXX, podle něho však jen účelově, protože ze strany spol. XXXXX, k podpisu dohody nedošlo. Začátkem roku 2018 na společné schůzce mu svědek J. potvrdil informace o pohledávce, které obdržel od obžalovaného B.. Svědek K. měl v úmyslu jejich společnost poškodit, a proto na něj budou podávat trestní oznámení. K dotazům policejního orgánu doplnil, že jeho společnost pohledávku získala na základě smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené s obžalovaným B., který předložil plnou moc k zastupování spol. XXXXX Pro spol. XXXXX, byla stanovena částka ve výši 30 % z vypočítané pohledávky. Se spol. XXXXX, jednal obžalovaný B., e-mailovou komunikací jim přeposílal. Před podáním návrhu na insolvenční řízení byly činěny veškeré kroky k tomu, aby došlo k mimosoudní dohodě, spol. XXXXX, byla vyzvána k úhradě. Po spol. XXXXX, skutečně požadoval úhradu částky ve výši cca 60 tis. EUR, návrh vzešel od svědka K., který nároky z pohledávky nezpochybňoval. S obžalovaným B. se znají, mají i společné známé. Obžalovaného R. zná pouze zprostředkovaně, osobně s ním nikdy nejednal. S obžalovaným B. pouze konzultoval insolvenční návrh, z jeho strany nebyly dávány žádné pokyny. Obžalovaný R. mu ohledně spol. XXXXX, jednou volal. Informaci o jeho pohledávce vůči spol. XXXXX, ve výši 3 mil. Kč obdržel, tuto věc však neřešil. Postoupenou pohledávku považoval za oprávněnou, nevěděl, že není evidována ani v účetnictví spol. XXXXX, ani v účetnictví spol. XXXXX Svědek popřel, že by před svědkem K. hovořil o podvodu ze strany obžalovaného B. nebo že by byl pořízen zvukový záznam, s jeho doznáním. Svědek si nevzpomíná, že by mu byly někým předkládány výstupy z tohoto trestního řízení, popřel, že by byl před výslechem někým ovlivňován.
19. V průběhu hlavního líčení byla provedena celá řada **listinných důkazů**. Nalézací soud uvedl především listinné důkazy, na které poukazovaly procesní strany:
20. Z údajů vedených v obchodním rejstříku vyplývá, že spol. XXXXX, vznikla dne 17. 3. 2010. Od 12. 5. 2010 měla sídla pouze v Opavě a jediným předmětem jejího podnikání byly výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 a 3 živnostenského zákona. Od 29. 4. 2010 do 14. 10. 2018 měla společnost dvě jednatelky, oprávněné jednat za ni samostatně, a to svědkyni S. J. a obžalovanou M. B. (nyní je jedinou jednatelkou prvně jmenovaná). Od 12. 5. 2010 má společnost dva 50% společníky, S. J. a spol. XXXXX Tato společnost vznikla dne 30. 3. 2010, od 8. 12. 2010 měla sídla Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

pouze v Praze 1. Předmětem jejího podnikání jsou od 7. 5. 2010 výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 a 3 živnostenského zákona a pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Obžalovaný M. B. byl předsedou představenstva od 29. 4. 2010 do 2. 10. 2014, ve stejné době byla členkou a později místopředsedkyní představenstva obžalovaná M. B.. Od 31. 10. 2014 do 24. 2. 2016 byl jediným členem představenstva obžalovaný M. J., po něm tuto funkci postupně převzali D. G. a B. G.. Pro úplnost je třeba doplnit, že v dozorčí radě byli od 29. 4. 2010 do 2. 10. 2014 zapsáni svědkové S. J. a V. J. (společně s M. B.). Svědek M. F. byl od 19. 11. 2014 do 11. 3. 2016 zapsán jako její jediný akcionář.

21. Spis je doložen všemi podstatnými listinnými důkazy, které se týkají předmětných nemovitostí v rakouském Kaprunu. Apartmán Top B3 a s ním spojená parkovací místa Top 10/11 a Top 40 jakožto spoluvlastnické podíly na nemovitosti č. vložky EZ 1170 (dále jen nemovitosti) nabyla spol. XXXXX, na základě kupní smlouvy uzavřené se spol. XXXXX dne 16. 6. 2010 za částku 261.852,86 EUR (dodatkem této smlouvy ze dne 9. 2. 2012 byla kupní cena včetně 20% daně z obrátu stanovena na 289.914,49 EUR). Ze znaleckého posudku objednaného svědkyní J. vyplývá, že tržní hodnota těchto nemovitostí včetně příslušenství (vestavěné kuchyně) ke dni 8. 4. 2015 činila 228.800 EUR. Zástavní smlouvou ze dne 28. 1. 2014 dala obžalovaná B. tyto nemovitosti do zástavy spol. XXXXX, a to k zajištění pohledávek z úvěru až do výše 136.000 EUR. Kupní smlouvou ze dne 13. 1. 2015 pak obžalovaná prodala tyto nemovitosti společnosti XXXXX, za kupní cenu 5.000.000 EUR, což tehdy činilo v přepočtu pouhých 176.056,34 EUR. Kupní cena byla dle smlouvy převedena přímo na bankovní účet spol. XXXXX Tato kupní smlouva byla sepsána dne 13. 1. 2015 v Rakousku, v notářské kanceláři Mag. Gabharda Hubera.
22. Z dokladů předložených realitní společností XXXXX, vyplývá, že nemovitosti byly nabízeny k prodeji na základě smlouvy o zprostředkování ze dne 25. 3. 2013 podepsané svědkyní J. (o jejich prodeji spol. XXXXX, telefonicky informoval obžalovaný B. již dne 7. 3. 2013). Prodejní cena, původně stanovená na 350.000 EUR, byla postupně snížena až na 190.000 EUR (228.000 EUR včetně DPH). O prodeji s nimi jednal nejdříve obžalovaný B., později svědkové J.. Spol. XXXXX, se podařilo zajistit zájemce, o čemž byla XXXXX, vyzooměna e-mailem dne 24. 10. 2014. XXXXX, byla skutečným zájemcem, kupní cena byla stanovena dohodou po prohlídce nemovitosti. Návrh kupní smlouvy zajišťovala spol. XXXXX, konkrétně svědkyně J., cestou rakouské právní kanceláře. Až do obdržení tohoto návrhu nebyla spol. XXXXX, informována o zástavním právu, které na nemovitostech vázlo. K uzavření kupní smlouvy nakonec nedošlo z důvodu nevyřešeného zástavního práva, spol. XXXXX, kvůli tomu v únoru 2015 od koupě upustila. V nabídce spol. XXXXX, byly nemovitosti vedeny až do ledna 2015. Tyto informace potvrdil ve své zprávě i jednatel spol. XXXXX, A. Ch., s tím, že cenu nemovitostí dohodl se svědkem J., který podle jeho názoru tehdy o zástavě nevěděl.
23. Spis je doložen smlouvou o podnikatelském úvěru č. 201402001 ze dne 7. 1. 2014, na jejímž základě byl spol. XXXXX, poskytnut úvěr ve výši 3.200.000 Kč, účelově vázaný na výstavbu bytového domu v Černošicích. Úvěrová částka ponížena o poplatek za sjednání úvěru, tedy ve výši 3.000.000 Kč, byla podle smlouvy převedena na bankovní účet č. XXXXX/XXXXX vedený pro spol. XXXXX, a to postupně ve dnech 29. a 30. 1. 2014. Úvěrovou smlouvu za spol. XXXXX, podepsala v Kroměříži obžalovaná B.. Notářský zápis sp. zn. NZ 74/2014, N 67/2014 (exekuční titul), v němž obžalovaná B. uzavřela Dohodu o splnění závazku se svolením k vykonatelnosti, byl sepsán v Praze, v notářské kanceláři JUDr. V.y Ostrožlíkové. Úvěr i s úrokem byl splatný jednorázově dne 31. 10. 2014, k tomuto dni spol. XXXXX, ničeho neuhradila. Ke dni 2. 12. 2014 byla pohledávka spol. XXXXX, vyčíslena na 4.078.355,10 Kč. Ke dni 31. 1. 2015 (přestože nemovitosti byly již prodány spol. XXXXX, která ve dnech 20. a 21. 1. 2015 zaslala na účet spol. XXXXX, celkem 5.000.000 Kč) byla pohledávka spol. XXXXX, vyčíslena na 5.001.383,17 Kč. Toto vyčíslení bylo v interním systému spol. XXXXX, vytvořeno dne 13. 1. 2015, jeho podkladem byla analýza Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

nejmenované advokátní kanceláře, z níž také vyplývá, že ke dni 21. 1. 2015 zůstala neuhrazena jistina ve výši 87.077,18 Kč.

24. Pokud jde o další nakládání s finančními prostředky z úvěru poskytnutého od spol. XXXXX, z účtu spol. XXXXX, č. XXXXX/XXXXX, byly tyto peníze ve dnech 29. a 30. 1. 2014 přeposlány na účet spol. XXXXX, č. XXXXX/XXXXX, a to jako úhrada závazků ze smlouvy o úvěru ze dne 7. 6. 2011. Ta byla za spol. XXXXX, podepsána obžalovaným B., stejně jako smlouva o zřízení zástavního práva ze dne 7. 6. 2011, již rodiče obžalovaného, J. a M. B., zastavili za účelem zajištění závazků ze smlouvy o úvěru svoje nemovitosti v k. ú. Kroměříž. V souvislosti s výše uvedenými platbami došlo k úhradě jistiny ve výši 2.700.000 Kč a několika faktur vystavených v průběhu roku 2013 za úroky z úvěru (neuhrazená zůstala částka 183.895 Kč, kterou spolu se zákonným úrokem z prodlení spol. XXXXX, uplatnila v rámci insolvenčního návrhu ze dne 8. 6. 2017). Spol. XXXXX, se následně dne 5. 3. 2014 svým výslovným prohlášením vzdala zástavního práva k nemovitostem ve vlastnictví rodičů obžalovaného B.. Ze strany společnosti XXXXX, byl doložen zápis z jednání dne 2. 12. 2013, kterého se za společnost XXXXX, účastnil obžalovaný B. a při němž byly odmítnuty alternativní návrhy dlužníka a projeven záměr spol. XXXXX, podat insolvenční návrh v případě neuhrazení úvěru do 31. 1. 2014.
25. K dokreslení situace kolem zastavení a následného prodeje nemovitostí, které byly původně ve vlastnictví spol. XXXXX, bylo do spisu zařazeno velké množství dalších předložených listin různorodého charakteru, z nichž nejpodstatnější je listovní a e-mailová korespondence sporných stran (jednak vzájemná a jednak s dalšími subjekty dotčenými předmětným sporem), zápisy z jednání, notářské zápisy z valných hromad společnosti XXXXX, návrhy podané u civilního soudu apod.
26. V zájmu objasnění vzájemných vztahů mezi obžalovaným M. B. a svědkem V. J. byly jako důkaz vyžádány záznamy odposlechů z jiné trestní věci, vedené policejním orgánem Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Služby kriminální policie a vyšetřování, 7. oddělení Odboru hospodářské kriminality, pod sp. zn. KRPA-150704/TČ-2012-000097-REZ. Z těchto odposlechů, prováděných v období od 26. 3. 2014 do 26. 7. 2014, především vyplývá, že se oba oba velmi dobře znali a komunikovali spolu prakticky každý den. Řešili zejména dostavbu bytového domu v Černošicích a problémy v souvislosti s jejím prováděním a financováním. Obžalovaný B. měli ve sledovaném období společné podnikání, provozovali prodejnu v Prostějově a chystali otevření nové prodejny v Olomouci, z obsahu jejich komunikace je zřejmé, že veškeré obchodní záležitosti projednávali společně, obžalovaná B. by tedy jen stěžejně sama rozhodovala a organizovala nakládání s nemovitostmi v majetku společnosti XXXXX. Obžalovaný B. také poměrně často hovořil s obžalovaným R., kterého zná osobně, většinou se ale jen domlouvali na osobním setkání, podrobnosti do telefonu zásadně nesdělovali. Občas telefonoval i se svědkem Š., i toho zná osobně, v květnu 2014 pro něj a jeho známé zajišťoval cenově výhodný pobyt v jejich rakouském apartmánu. Z hovorů mezi obžalovaným B. a svědkem J. dále vyplynulo, že předmětný apartmán byl v sezóně nabízen k pobytům prostřednictvím najaté agentury, mimo sezónu se o agendu s ním spojenou většinou staral svědek J.. Hovořili spolu i o prodejní ceně apartmánu ve výši minimálně 6,5 mil. Kč. V červnu a červenci 2014 apartmán využili k vlastnímu pobytu jak svědek J., tak obžalovaná B..
27. Dne 15. 6. 2016 se bez předvolání dostavil k policejnímu orgánu obžalovaný M. B., aby doplnil své vysvětlení ze dne 19. 6. 2015. V rámci tohoto úkonu předložil Dohodu o společném podnikatelském záměru ze dne 7. 1. 2014 a na ni navazující směnky. Dodatečně dne 21. 7. 2016 pak policejnímu orgánu zaslal Uznání dluhu a dohodu o splacení závazku ze dne 11. 1. 2016, podepsané obžalovaným J., tehdejším členem představenstva XXXXX. Jednalo se o dokumenty mající objasnit výše uvedenou transakci (převod finančních prostředků z úvěru poskytnutého spol. Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

XXXXX, na bankovní účet spol. XXXXX). Dokumenty mu z účetnictví XXXXX, měl předat obžalovaný R. R. (obžalovaní R. a J. následně při podání vysvětlení pravost dokumentů potvrdili). Obžalovaný B. dále uvedl, že dokumenty byly později použity jako podklad pro insolvenční návrhy podané vůči společnosti XXXXX

28. Ze zprávy společnosti XXXXX, která vedla účetnictví společnosti XXXXX, až do 7. 5. 2015 vyplývá, že Dohoda o společném podnikatelském záměru ze dne 7. 1. 2014 jim k zaúčtování předložena nebyla, pohledávky z ní vyplývající tedy do účetnictví zahrnuty nebyly. Ze stejného důvodu nebylo účtováno ani o úvěru, který dne 7. 1. 2014 poskytla společnosti XXXXX V účetnictví společnosti XXXXX, které vydal, nebyl evidován závazek.
29. Rovněž v účetnictví společnosti XXXXX, které vydal svědek M. F., nebyl evidován závazek vůči společnosti XXXXX, ve výši 4.000.000 Kč, vyplývající z Dohody o společném podnikatelském záměru ze dne 7. 1. 2014. Společnost XXXXX, která účetnictví vedla do 31. 10. 2014, pouze potvrdila příjem finančních prostředků od společnosti XXXXX, na bankovní účet ve dnech 29. a 30. 1. 2014 (obžalovaný B. to vysvětloval jako půjčku od společnosti XXXXX, která byla zaúčtována jako krátkodobý finanční závazek vůči XXXXX na účtu 249 003) a jejich odesílání na bankovní účet společnosti XXXXX, účtovaná jako splátky úvěru a úhrada faktur vystavených na úroky z úvěru. Analýzou účetnictví společnosti XXXXX, byly tyto informace potvrzeny. Navíc bylo zjištěno, že zaúčtováním těchto finančních prostředků byla vyrovnána půjčka poskytnutá do společnosti XXXXX, na nákup apartmánu v rakouském Kaprunu ve výši 1.972.942,05 Kč vedená na účtu 066 001. Rozdíl ve výši 1.027.057,95 Kč byl uhrazen zápočtem na základě interního dokladu č. IND/10 ze dne 28. 2. 2014, aniž by se v účetnictví nacházel odpovídající doklad o úhradě. Jako problematické se jeví i zaúčtování úhrady faktur vystavených společnostmi XXXXX, které nebyly pokryty úvěrem od společnosti XXXXX V účetnictví se sice nacházel pokladní výdajový doklad č. PVD/125 na částku 183.895 Kč, společnosti XXXXX ovšem v té době vedla tuto pohledávku jako neuhrazenou a uplatňovala ji dokonce v rámci insolvenčních řízení. Nutno podotknout, že závazek vůči společnosti XXXXX, ve výši 4.000.000 Kč nebyl zahrnut ani do předávacího protokolu ze dne 30. 1. 2015.
30. V přípravném řízení, případně před zahájením trestního řízení, byla shromážděna celá řada odposlechů, dále prohlášení obžalovaného M.J. ze dne 21. 2. 2017, které je však zcela odlišné od prohlášení ze dne 27. 2. 2017, prohlášení obžalovaného R.. Pokud se týká odposlechů, soud konstatuje, že přepisy odposlechů neodpovídají samotnému obsahu odposlechů, a to s ohledem na zkrácenou verzi, i když soud v této souvislosti zdůrazňuje, že samotné přepisy, tak jak lze zjistit při porovnání přehrávek odposlechů s přepisy, nejsou vedeny snahou zkreslit skutečnosti, které jsou v odposleších uvedeny, ale jsou zjevně vedeny snahou přepisy zkrátit tím, že zde nejsou uvedeny všechny skutečnosti z daných hovorů. Nalézací soud pro názornost uvede dané listinné důkazy tak, jak jsou uvedeny v obžalobě státního zástupce. Soud dále zdůrazňuje, že nelze přehlédnout skutečnost poruchy nahrávacího přístroje v rámci jedné schůzky, kdy tato porucha nebyla policií nikterak vysvětlena a dále skutečnost, že na CD jsou uvedeny jen skutečnosti týkající se samotných schůzek, nikoliv doby, které uplynuly od zapnutí nahrávacího přístroje. Podle názoru soudu tak nelze vyloučit úmyslné znehodnocení nahrávky v rámci schůzky mezi svědkem K. a obžalovaným J. a nelze tak vyloučit tvrzení obžalovaného J. týkající se obsahu této schůzky.
31. Z prohlášení M.J. ze dne 21. 2. 2017 mimo jiné vyplývá, že tento byl obžalovaným B. uveden v omyl, kdy jako bývalý člen představenstva společnosti XXXXX, tomuto podepsal uznání dluhů vůči společnostem XXXXX, a XXXXX a současně nechal na těchto dokumentech ověřit svůj podpis, učinil tak dne 30. 7. 2016 na žádost obžalovaného B., který mu tvrdil, že tyto závazky existují, ale listiny k nim jsou poškozené, vše podepsal v časové tísni a až po čase zjistil, že se takové písemnosti nikdy v účetnictví společnosti XXXXX nenacházely. Z tohoto prohlášení je rovněž Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

zřejmě, že žádné další závazky za tuto společnost neuznal, vyjma závazku vůči obžalovanému R., který je upraven smlouvou o narovnání ze dne 21. 2. 2017. Lze poznamenat, že listinu Uznání dluhu a dohoda o splacení závazku ze dne 11. 1. 2016 (ve vztahu ke společnosti XXXXX) doložil obžalovaný B. policejnímu orgánu již dne 21. 7. 2016, ovšem bez ověřeného podpisu. S ověřeným podpisem obžalovaného J. (tato legalizace proběhla na pobočce České pošty Olomouc 6 dne 30. 7. 2016) pak byla tato listina předložena obžalovaným B. až dne 22. 11. 2016, a to svědku K. s požadavkem na plnění.

32. Z čestného prohlášení obžalovaného R. ze dne 17. 2. 2017 rovněž vyplývá, že vyjma smlouvy se společností XXXXX, tento další smlouvy či jiné závazky XXXXX, neuznal. Ze zajištěné smlouvy o zprostředkování datované dnem 31. 10. 2014 mj. vyplývá, že obžalovaný R. jako zprostředkovatel a společnost XXXXX, jako zájemce se dohodli, že obžalovaný pro společnost zprostředkuje uzavření smluv na koupi nemovitostí v katastrálním území obce Blatec a vytvoření webových stránek a poskytne veškerou součinnost za účelem dostavby a zkolaudování bytového domu v Praze - Černošicích. Smlouva o narovnání mezi obžalovaným R. a společností XXXXX, datovaná taktéž dnem 21. 2. 2017, podmiňuje narovnání všech sporných práv poskytnutím částky 3.400.000 Kč.
33. Dne 27. 2. 2017 obžalovaný J. cestou svého obhájce předložil policejnímu orgánu další osobní prohlášení, v němž potvrzuje závazek společnosti XXXXX, k obžalovanému R. na základě smlouvy o zprostředkování, kterou jako statutární zástupce společnosti podepsal dne 31. 10. 2014, současně s tímto měla být obžalovanému udělena plná moc k zastupování společnosti a taktéž zajišťovací směnka vlastní ze dne 15. 12. 2014. Oproti předchozímu prohlášení obžalovaný J. potvrdil závazky společnosti XXXXX, vůči společnostem XXXXX, XXXXX, a XXXXX Z tohoto prohlášení také vyplývá, že smlouva a další dokumenty byly podepsány v notářské kanceláři JUDr. Petra Skopala v Holešově. Dotazem na tuto notářskou kancelář však bylo zjištěno, že jejich poslední zápis pro společnost XXXXX, bylo rozhodnutí jediného akcionáře ze dne 2. 10. 2014, dne 31. 10. 2014 došlo pouze k ověření podpisů obžalovaného J. na sedmi plných mocích a jednom čestném prohlášení (smlouvu o zprostředkování ze dne 31. 10. 2014, ani směnku ze dne 15. 12. 2014 nesepisovali).
34. Ze sledování osob a věcí realizovaného podle § 158d odst. 1, 2 trestního řádu v době od 6. 12. 2016 do 7. 1. 2017 bylo zjištěno následující. Obžalovaný R. jako osoba velmi dobře obeznámená s pozadím celé věci na první schůzce vysvětloval svědku K., že obžalovaný B. tu věc s apartmánem nedělal kvůli J., ale kvůli XXXXX, protože potřeboval vyplatit svůj barák, jinak by ho vystěhovali. Peníze projeli s J. v obchodě s DPH a myslel si, že za to může J., tak proto pak sebral ten apartmán. Pak když řešili společnost XXXXX, a nepohodl se tam se svědkem F., tak zase obžalovaný B. vymyslel tu pohledávku, slíbil zaplatit obžalovanému J., aby to podepsal a potvrdil, antedatovali to, ale samozřejmě ty papíry jsou levé, to ví všichni. Jediné, co není levé, je dluh vůči XXXXX. Současně obžalovaný R. uvedl, že problém se společností XXXXX, mají noví majitelé taky kvůli tomu, že svědek F. si to řádně nezkontroloval, když to přebíral od obžalovaného B., a nezjistil, že chybí z účetnictví jedna důležitá složka, kterou měl obžalovaný B. doma, aby měl stále moc nad firmou. Obžalovaný B. navíc dělal znovu doklad na pozemek v Olomouci za 250 tis. Kč, což je sice reálná, ale zaplacená věc, šlo o vytvoření další pohledávky na vymáhání. Obžalovaný B. chtěl docílit toho, aby společnost XXXXX, měla problém kvůli jeho levým pohledávkám, protože aktuálně prodávala byty v postaveném bytovém domě úvěrovaném bankou. Tvrdil, že to celé vymyslel obžalovaný R., ale tak to nebylo. Obžalovaný R. vymyslel převedení společnosti XXXXX, na svého tehdejšího právníka F., měli jet půl na půl, kdy ale vše bylo psané na svědka F.. Ten ale jejich dohodu nedodržel. Původně to měl obžalovaný R. vymyšlené jinak, i ten bytový dům by dostal, ale svědek F. začal hrát svoji hru. Poté ještě obžalovaný R. vysvětloval, proč to tak obžalovaný B. řeší se současnými vlastníky společnosti, kteří jen Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

dokončili stavbu bytového domu. Bylo to proto, že se nepohodli se svědkem F. na rozdělení peněz. R. dále uvedl, že obžalovaný B. účelově podá novou, lépe připravenou insolvenční na společnost XXXXX, a to dále ještě na pohledávky z Octárny a pozemek Olomouc. Na ten ale měl obžalovaný R. schovaný doklad, že byl zaplacený. Svědek K. to měl vyřešit tak, že Octárnu zaplatí, napadne ten pozemek dokladem od obžalovaného R. a levou pohledávku informacemi od obžalovaného R. o zaplacení obžalovaného J.. Za to obžalovaný R. požadoval 3 mil. Kč, ideálně ve formě bytu v Praze, s tím, že s obžalovaným B. to svědek K. neměl řešit (vše bylo uváděno na schůzce č. 1 dne 8. 12. 2016). Na dalších schůzkách se svědkem K. (schůzky č. 3, 4 a 5) obžalovaný R. tyto skutečnosti opětovně potvrdil s tím, že obžalovaného B. si pořeší sám a že svědek K. se má vyrovnat jen s ním, že stejně za vším v pozadí stál on, on měl plné moci k jednání za společnost. Svědek K. měl využít opětovného podání návrhu na insolvenční a obžalovanému B. vše zpochybnit na základě informací od obžalovaného R.. Aby na svědka udělal dojem, obžalovaný R. účelově tvrdil, že má všude své zdroje a že má i aktuální informace z vedeného trestního řízení. Současně svědkovi popisoval, jak obžalovaný B. dělal ty obchody se železem a jiné, že ho i tak může držet v šachu. Opětovně se vyjadřoval i na adresu svědka F., že byl „nenažraný“ a nedal jim to, co měl. S obžalovaným J. to měl obžalovaný R. domluvit, aby přiznal, jak to bylo s tou pohledávkou, že to udělal pro obžalovaného B. (schůzka č. 4, dne 16. 12. 2016). Na další schůzce pak obžalovaný R. znovu potvrdil svědku K., že jediný dluh společnosti XXXXX, který opravdu existoval, byla daň z převodu nemovitostí za pozemek v Olomouci, vše ostatní neexistuje. S obžalovaným J. domluvil, že udělá to prohlášení k předmětné fiktivní pohledávce, ale bude za to něco chtít, to co měl dostat od obžalovaného B. a ještě nedostal. Dále ještě obžalovaný R. popsál, že ta pohledávka na 7 mil. Kč navazovala na předchozí věci obžalovaného B. s apartmánem, a že když B. pohledávku prokáže, tak mu odblokují nemovitost, (schůzka č. 5 dne 19. 12. 2016). Na schůzce svědka K. a obžalovaného B. dne 8. 12. 2016 obžalovaný potvrdil, že ta první insolvence byla podána jako varování. Chtěl tedy po svědkovi celkem 5,5 mil. Kč s tím, že s ostatními se rozdělí a nebudou problémy. Měla to být jenom hra, řízená obžalovaným B., který potvrdil, že ta pohledávka je vymyšlená. Původně byla vymyšlená kvůli něčemu jinému, pak se ale se svědkem F. nedohodli, takže to chce po nových majitelích. Dále B. uvedl, že tu insolvenční tak udělali schválně, nyní ji stáhli, ale mají nachystané další doklady, když se nedomluví na platbě. Pokud by ale dostal ty peníze, vše se vyřeší a svědkovi předá všechny ty doklady k věci (schůzka č. 2 ze dne 8. 12. 2016 navazovala na schůzku č. 1 s obžalovaným R.).

35. Podle názoru nalézacího soudu je rovněž nutno věnovat více pozornosti nahranému hovoru mezi obžalovaným M. B. a V. J., kdy první zvuková nahrávka byla pořízena dne 26. 7. 2017, druhá z 13. 8. v neuvedeném roce, podle názoru nalézacího soudu se jedná rovněž o rok 2017. Z doslovného přepisu, který, jak soud zjistil v rámci přehrání nahraného hovoru, odpovídá obsahu nahraného hovoru, soud zjistil následující skutečnosti (viz č. l. 2578-2610):
36. Z obsahu hovorů je zřejmé, že trestní oznámení ze strany svědka J., či J., bylo minimálně částečně z důvodu msty za jednání obžalovaného M. B. v rámci trestní věci řešené u Městského soudu v Praze, která je výše uvedena, a kde obžalovaný M. B. byl v pozici spolupracujícího obviněného podle § 178a trestního řádu a vypovídal i proti V. J.. V této souvislosti soud poukazuje na č. l. 2579, druhá strana – str. 4 přepisů, spodní část, kde M. B. uvádí: „No, nicméně prostě podstata je v tom, že já samozřejmě vím, že to byla jako kdyby vaše msta vůči mně. Ano, já to chápu, dobré, vyřešené, ale prostě teď to chci...“ V. J. odpovídá: „Ale hlavní byl začátek tvůj. My jsme prostě už jenom se vezli s tím, co se dělo, že?“ Soudu je zřejmé, že se jedná o dvě věty, které jsou v celkovém kontextu hovoru, avšak právě z tohoto hovoru lze dovodit důvody trestního oznámení. V průběhu obou dvou hovorů se obžalovaný B. a J. baví z převážné části o údajné trestné činnosti související se společností XXXXX, přičemž komentují jednání osob, které v této trestní věci vystupují, a to jak obžalovaného R., tak obžalovaného J., ale především svědků F. a K., kteří podle hovorů manipulují s věcí, vydírají, snaží se získat co největší finanční zisk, a to především F.; podvádějí a lze Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

konstatovat, že tyto osoby podle účastníků hovoru jsou vysoce nevěrohodné, skutečnosti, které uvádí, jsou vesměs zkreslené a nepravdivé. F. podle názoru obou účastníků hovoru mimo oficiální částku obdržel rovněž tzv. „bokem“ určitou částku v eurech, což podle účastníků hovoru je mimo jiné zřejmé s tím, že zatímco za akcie obdržel finanční prostředky v české měně a na účet, obžalovanému J. předal částku 4 tis. euro, která mu zjevně musela být předána od srbských majitelů. Rovněž hodnota prodané společnosti byla podstatně vyšší, než údajná kupní cena akcií (viz str. 2607-2608). Účastníci hovoru se rovněž baví o reálném dluhu společnosti XXXXX vůči společnosti XXXXX, přičemž tento dluh se snaží F. jakýmkoliv prostředky znevěrohodnit.

37. V průběhu hlavního líčení byla shromážděna celá řada dalších listinných důkazů, které byly buď předloženy procesními stranami, nebo vyžádány soudem. Soud v této souvislosti bude poukazovat jen na důkazy, které se týkají jednání uvedeného pod body I. a II. výrokové části tohoto rozsudku. Skutečnosti týkající se jednání ze dne 9. 4. 2015 v Jihlavě jsou zachyceny v zápise z jednání (č. l. 2808), kde mimo jiné je konstatována účast svědka J., který zde rozebíral své osobní spory s obžalovaným B.. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2018 sp. zn. 1 T 2/2016 (č. l. 2847-2880) lze konstatovat, že obžalovaný M. B. společně s dalšími třemi spoluobžalovanými byl pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 let se zařazením do věznice s ostrahou a k peněžitému trestu v celkové výši 1.000.000 Kč. Svědek V. J. byl pak rozsudkem Městského v Praze sp. zn. 1 T 16/2018 ze dne 10. 5. 2019 odsouzen pro shodnou trestnou činnost rovněž k trestu odnětí svobody v trvání 6 let se zařazením do věznice s ostrahou a k peněžitému trestu v celkové výši 1.000.000 Kč. Dle sdělení obžalovaného B. jeho odvolání bylo zamítnuto Vrchním soudem v Olomouci přibližně týden před vynesením rozsudku v této trestní věci a věc svědka J. je nařízena v rámci veřejného zasedání u Vrchního soudu v Praze přibližně za týden od rozhodnutí nalézacího soudu v této trestní věci. Nalézací soud konstatuje, že s ohledem na dané rozsudky a odůvodnění těchto rozhodnutí lze celkem jednoduše dovést výrazné rozpory mezi obžalovaným B. a svědkem J.. S ohledem na návrh zmocněnkyně a především s ohledem na možné majetkové vztahy ke společnostem ze strany obžalovaných B. a svědků J. si soud vyžádal doklady od ČSOB (č. l. 3057-3098) týkající se úvěru mezi ČSOB a společností XXXXX, přičemž soud v této souvislosti poukazuje na smlouvu o zřízení zástavního práva k nemovitostem mezi ČSOB a S. J. dne 14. 10. 2013 v rámci smlouvy mezi ČSOB a XXXXX ze dne 14. 10. 2013, dále dohodu o úhradě zvýšených nákladů mezi ČSOB a s. a společností XXXXX, M. B. a V. J., dále směnku na částku 35.336.761,68 Kč na řád ČSOB, kdy jako avalové jsou podepsáni S. J., V. J. a M. B.. Směnka byla podepsána ve Zlíně dne 14. 10. 2013. Samotný úvěr je pak zřejmý ze smlouvy o úvěru ze dne 14. 10. 2013 a je uzavřen mezi ČSOB a společností XXXXX, která je zastoupená M. B. a úvěr je poskytnut ve výši 34.023.000 Kč. Lze poukázat i na smlouvu o půjčce uzavřenou mezi S. J. a společností XXXXX jakožto dlužníkem v rámci částky 10.000.000 Kč, kdy tato smlouva byla uzavřena bez vědomí obžalované B.. Zmocněnkyně dále soudu předložila doklady týkající se účetnictví firmy XXXXX a notářské zápisy týkající se této firmy (č. l. 3111-3143), přičemž mimo jiné dle těchto různých dokladů účetnictví firmy bylo nejprve poskytnuto policii, následně vráceno svědkyni J. a z dokladů by mělo vyplývat, že svědkyně nebyla obeslána v rámci rozhodnutí o zástavě, případně o prodeji daného apartmánu.
38. Nalézací soud výše uvedené důkazy hodnotil následujícím způsobem, kdy nejprve zdůraznil nutnost aplikace in dubio pro reo a povinnost vycházet jen z jednoznačně prokázaných skutečností, které jsou nezpochybnitelné v rámci lidských možností. Pokud se týká bodu I. žalobního návrhu, již v rámci obžaloby státní zástupce konstatuje, že to nebyla obžalovaná M. B., kdo jako jednatelka společnosti XXXXX vykonávala řádně všechny své pravomoci a společnost řídila společně s druhou jednatelkou jen na základě svých rozhodnutí, ale byl to obžalovaný M. B., který reálně ovládal a řídil obchodní činnost společnosti XXXXX. Současně M. B. byla místopředsdkyně představenstva společnosti XXXXX a M. B. byl předseda představenstva společnosti XXXXX, Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

kdy i v rámci této společnosti M. B. byla v pozici, kdy o této společnosti nikterak nerozhodovala a poskytovala jen své jméno, nikoliv zkušenosti a rozhodovací činnost. Byla tak v obou společnostech víceméně v pozici tzv. „bílého koně“, i když s ohledem na manželství s M. B. se nejednalo o tuto pozici spojenou s tak typickým zneužitím v rámci trestné činnosti. Při úvahách o reálném postavení je nutné se blíže zabývat osobou svědkyně S.J.. Soud při vyhodnocení všech důkazů dospívá k závěru, že je velmi pravděpodobné, resp. rozhodně není vyloučeno, že svědkyně byla ve stejné pozici jako obžalovaná M. B., tedy že ve společnosti XXXXX neměla reálné rozhodovací činnosti a do společnosti jako jednatelka byla zapsána na základě rozhodnutí svého manžela svědka V. J.. Tato skutečnost je zřejmá z výpovědi obžalovaného B. a je potvrzována i výpovědí obžalovaného R. a zcela signifikantně potvrzována okolnostmi setkání v Jihlavě se zástupci společnosti XXXXX, v rámci které obžalovaný J. vystupoval jako osoba, která má rozhodné slovo namísto své manželky a která namísto ní rozhoduje ve společnosti XXXXX. Je tedy zřejmé, že pravděpodobně, případně není vyloučeno, že to byli právě obžalovaní M. B. a V. J., kteří společně a v rámci předcházející dohody ovládali společnost XXXXX S ohledem na tuto skutečnost a 50 % podíl společnosti XXXXX ve společnosti XXXXX je třeba blíže se zabývat vlastnickými vztahy ve společnosti XXXXX a v této souvislosti s předcházejícími vztahy mezi rodinami B. a J., včetně jejich provázaného podnikání. Pokud se týče XXXXX, jejich majitelem, alespoň formálním majitelem, byl otec obžalovaného M. B., což podle názoru soudu bylo jen zcela formální vlastnictví. Soud se přesto bude nejprve zabývat formálními náležitostmi této společnosti. Jak je již uvedeno v obžalobě, obžalovaný M. B. ve společnosti XXXXX zastával funkci předsedy představenstva společnosti. Obžalovaná M. B. pak byla místopředsedkyní představenstva společnosti XXXXX. Svědek V. J. byl od roku 2010 do konce roku 2014 členem dozorčí rady a svědkyně S. J. v této společnosti byla v téže době předsedou dozorčí rady. V rámci výstavby bytového domu v Černošicích, což byl hlavní předmět podnikání XXXXX, došlo k uzavření úvěrové smlouvy mezi ČSOB a. s. a společnostmi XXXXX V souvislosti s danou úvěrovou smlouvou obžalovaný B. a svědkové J. a J. podepsali jako avalové směnku ve výši přibližně 35 mil. Kč za XXXXX. Byli tedy výrazně interesováni na zdárné podnikání společnosti XXXXX, přičemž svědkyně J. za tuto společnost ručila celým svým majetkem. Jest otázkou, z jakého důvodu poskytli manželé J. takové ručení, pokud by ke společnosti XXXXX neměli bližší vztah, případně nebyli zainteresováni na podnikání této společnosti. Nelze přehlédnout, že společnost XXXXX staví bytový dům na pozemku, který byl ve vlastnictví jiné osoby, což je věc s ohledem na platný právní řád týkající se vlastnictví pozemků a budov na nich umístěných věc celkem ojedinelá, která při neshodách rozdílných vlastníků může mít výrazné problematické následky v rámci právního řešení budoucích sporů. S ohledem na tyto skutečnosti se nalézací soud nejprve vrátí do historie podnikání obžalovaného B. a svědka J.. Jak plyne z výpovědi těchto osob, ale i jejich manželek, B. a J. společně a ve shodě podnikají celou řadu let, přičemž podnikání převážně probíhalo na základě nikoliv jasných písemných smluv, ale převážně na základě ústních dohod, které obě dvě strany plnily. Takto společně podnikali v rámci bytových projektů v Olomouci, v Kroměříži, v rámci nákupu pozemků, přičemž finanční prostředky se různě přelívaly bez jasného písemného vymezení – komu finanční prostředky patří, jak budou vypořádány případné půjčky a jak přesně bude probíhat dané podnikání. V průběhu hlavního líčení svědek J., a tato skutečnost je potvrzována i ze strany obžalovaného B., o sobě hovořil, že byl vlastníkem akcií společnosti XXXXX. Zjevně se jedná jen o možnou ústní dohodu mezi svědkem a obžalovaným B., nikoliv o reálný formální stav, kdy vlastníkem akcií společnosti byl výlučně otec obžalovaného B.. Podle názoru soudu je však pravděpodobně, minimálně tato skutečnost není vyloučena, že otec obžalovaného B. byl jen vlastníkem ryze formálním, který by na základě výzvy svého syna převedl akcie na reálné vlastníky, případně vlastníky, kteří by mu synem byli určeni. Tato skutečnost je potvrzována i převodem akcií v rámci obchodní transakce mezi obžalovaným M. B. a svědkem F.. Podle názoru nalézacího soudu tak je pravděpodobné, a rozhodně tato skutečnost není vyloučena, že s ohledem na předcházející charakter podnikání mezi obžalovaným B. a svědkem J., byli to právě obžalovaný B. a svědek J., kteří byli reálnými vlastníky společnosti XXXXX. Nalézací soud se tak dostává k zásadní Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

skutečnosti, a to skutečnosti, která je pravděpodobná, případně není důkazně vyvrácena, a tedy skutečnosti, že to byli právě obžalovaný M. B. a svědek J., kteří byli reálnými vlastníky a reálnými osobami s rozhodovacími pravomocemi ve společnosti XXXXX, přičemž obžalovaný B. a svědek J. byli i reálnými vlastníky a osobami s reálnými rozhodovacími pravomocemi ve společnosti XXXXX. Pravděpodobnost tohoto závěru je pak potvrzována i podpisem ručitelských smluv ze strany svědka J. a svědkyně J., protože dané osoby bez této pravděpodobné skutečnosti neměly žádný reálný důvod k podpisu ručitelských smluv. Nalézací soud se nyní bude zabývat, zda manželé J. věděli, či nevěděli o jednání obžalovaných B., které je uvedeno v bodě I. a II. obžaloby. Již výše soud konstatuje dlouholetou obchodní spolupráci mezi obžalovaným B. a svědkem J., která spočívala spíše na ústních dohodách, než v písemných smlouvách. Nelze přitom přehlédnout, že oba obžalovaní se alespoň podle nepravomocného rozsudku Městského soudu v Praze (dle sdělení obhajoby obžalovaného B. daný rozsudek potvrdil svým rozhodnutím Vrchní soud v Praze) a s ohledem na tuto skutečnost výše citované nahrané dva rozhovory mezi obžalovaným B. a svědkem J., resp. s ohledem na obsah těchto hovorů, s ohledem na jejich výpovědi u hlavního líčení pak soud může dospět jen k jednomu závěru, a to závěru o nevěrohodnosti výpovědi obou těchto osob. Rovněž obžalovaná B. a svědkyně J. s ohledem na své výpovědi, které jsou v některých částech v protikladu s realitou, nelze považovat za zcela věrohodné. Již tato skutečnost by musela logicky vést nalézací soud k závěru, že tvrzení obžalovaného B. a obžalované B., byť jejich výpovědi soud nepovažuje za věrohodné, nemohou být vyvráceny výpověďmi svědků J. a J., které soud rovněž považuje za nevěrohodné. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že v rámci celého trestního řízení týkajícího se celé trestní věci je zde mimořádná řada nevěrohodných výpovědí, a to jak ze strany všech obžalovaných, tak ze strany rozhodujících svědků, tedy svědků J., F. a K., a lze tak toliko dovozovat, která tvrzení nejsou vyvrácena, případně která tvrzení, či obhajoby obžalovaných lze vyhodnotit jako možnou alternativu. Podle názoru soudu však na základě výše uvedené důkazní situace nelze bez jakýchkoliv pochybností uvést, jak obžalovaný a svědkové J., F. a K. skutečně jednali, z jakých důvodů a jakými způsoby se případně snažili podvést své spolčovánky. Pokud se týká vědomí o jednání obžalovaných B. ze strany svědků – manželů J., pak soud dospívá k závěru, že v žádném případě nelze dospět k závěru, že jest prokázáno mimo jakoukoliv pochybnost, že svědkové J. o jednání obžalovaných B. nevěděli. Naopak toto vědomí je pravděpodobné, a to minimálně u svědka J., který byl, jak je výše uvedeno, pravděpodobně reálným spoluvlastníkem dané společnosti. Vědomí o jednání, které je uvedeno pod body I. a II. výrokové části tohoto rozsudku, lze dovodit nejenom z výpovědi obžalovaného B., případně obžalované B., ale i z nahráného hovoru mezi obžalovaným B. a svědkem J., dále z vyjádření svědka J. v rámci již výše zmiňované schůzky v Jihlavě, což potvrzují svědkové R., Š. a G., kteří shodně uvádí, že podle jejich názoru svědek V. J. o jednání obžalovaných, které je uvedeno pod body I. a II. výrokové části obžaloby, věděl. V tomto směru je třeba v souvislostech vyhodnotit také podání trestního oznámení na manžele B., které bylo přibližně 14 dní poté, co obžalovaný B. jako spolupracující obviněný ve smyslu ustanovení § 178a trestního řádu vypovídal v trestní věci, za kterou byli obžalovaný B. i svědek J. odsouzeni Městským soudem v Praze, přičemž daná rozhodnutí jsou založena ve spisovém materiálu. Nelze proto podle názoru soudu logicky vyvrátit podezření, že celé trestní stíhání, které bylo zahájeno na základě podaného trestního oznámení ze strany manželů J., bylo zahájeno právě v rámci snahy svědka J. pomstít se obžalovanému B. za jeho výpověď v trestní věci, která jeho osobě podle jeho názoru výrazně uškodila. Tato skutečnost je patrna i z již zmiňovaného nahrávaného hovoru mezi obžalovaným B. a svědkem J.. Nalézací soud tak musí uzavřít hodnocení důkazní situace v této věci, že jest pravděpodobné, případně rozhodně není vyloučeno, že manželé J. věděli o jednání obžalovaných B., byli s ním srozuměni a trestní stíhání na základě jejich trestního oznámení bylo v souvislosti se snahou pomstít se obžalovanému B. ze strany svědka J.. Tato skutečnost je dále potencována již výše uvedenými skutečnostmi týkajícími se pravděpodobného reálného podílu svědka V. J. v rámci společnosti XXXXX, když jednáním, které je uvedeno pod body I. a II. výrokové části tohoto rozsudku, pravděpodobně bylo, případně nelze vyloučit tuto reálnou možnost, vedeno ve snaze finančně zajistit společnost XXXXX, Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

případně odvrátit insolvenční na tuto společnost. V této souvislosti je nutno jako logickou vyhodnotit tezi obhajoby týkající se hodnoty společnosti XXXXX při srovnání s hodnotou společnosti XXXXX, kdy XXXXX s ohledem na možný výtěžek v rámci desítek milionů Kč byla zcela nepoměrně hodnotnější, než společnost XXXXX. Je tak pravděpodobné, případně tuto skutečnost není možno reálně vyvrátit, že veškeré jednání obou obžalovaných manželů B. bylo vedeno snahou pomoci společnosti XXXXX a. s, a to v souvislosti na očekávaný finanční výnos z této společnosti. Nalézací soud se nyní bude zabývat skutkovou podstatou trestného činu zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2 trestního zákoníku, který má spočívat v jednání, že osoba jako podnikatel, společník, člen orgánu, zaměstnanec nebo účastník na podnikání dvou nebo více podnikatelů se stejným nebo podobným předmětem činnosti v úmyslu uvedeném v odstavci 1 (opatřit sobě nebo jinému výhodu nebo prospěch) uzavře nebo dá popud k uzavření smlouvy na úkor jednoho nebo více podnikatelů nebo jejich podniků. Daný trestný čin zvaný selftrading spočívá ve zneužívání postavení ve dvou nebo více ekonomických subjektech a v rámci samostatné skutkové podstaty trestně postihuje zneužívání postavení u dvou nebo více podnikatelů, bez ohledu na to, zda jde o podnikatele fyzickou osobu nebo podnikatele právnickou osobu, a to zejména v oblasti konkurence v obchodních činnostech, čímž poskytuje ochranu zájmu na zajištění rovnosti podnikajících subjektů na trhu. Trestná činnost bývala vesměs páchána v souvislosti podnikání dvou nebo více podnikatelů se stejným nebo podobným předmětem činnosti, kdy jednání pachatele může negativně ovlivnit alespoň částečně shodný předmět činnosti některého z více podnikatelských subjektů. V dané trestní věci, která je uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku, se má jednat o uzavření nevýhodné smlouvy, kdy k naplnění skutkové podstaty stačí, že jde o smlouvu na úkor jednoho nebo i více subjektů, v nichž pachatel působí jako podnikatel, společník, člen orgánu, zaměstnanec nebo účastník na jejím podnikání. Pachatel musí dát popud nebo přímo uzavřít smlouvu, která je nevýhodná pro jednu z organizací, v nichž pachatel působí. Nevýhodná je taková smlouva, která jakýmkoliv způsobem znevýhodňuje jednoho podnikatele vůči druhému, přičemž nemusí jít vždy jenom o finanční prospěch, i když tomu tak zpravidla bude. Nalézací soud zdůrazňuje, že k naplnění skutkové podstaty trestného činu podle § 255 odst. 2 trestního zákoníku je nutné prokázat úmysl, který musí zahrnovat všechny znaky uvedené v zákoně. Navíc však úmysl přesahuje objektivní stránku, neboť pachatel jedná v tzv. druhém úmyslu opatřit sobě nebo jinému výhodu nebo prospěch (viz str. 2379 trestní zákoník II. Šámal a kolektiv, nakladatelství C.H.Beck, vydání I). V souvislosti s naplněním skutkové podstaty trestného činu dle § 255 odst. 2 trestního zákoníku je nutné zkoumat, zda společnosti XXXXX a XXXXX jsou společnosti bez jakéhokoli vzájemného spojení, či nikoliv. Jak nalézací soud již výše uvedl, je pravděpodobné, resp. tuto skutečnost provedeným dokazováním nelze vyvrátit, že společnosti byly reálně vlastněné, případně řízené společně obžalovaným B. a svědkem J.. Samotná společnost XXXXX pak v době údajné trestné činnosti byla 50 % společníkem společnosti XXXXX. Těmito skutečnostmi se zabývala již obhajoba v rámci svého podání (viz č. l. 2710-2716) a nalézací soud shledává závěry obhajoby za relevantní, přičemž provedené dokazování a především roli svědka J. při řízení obou společností tyto závěry umocňuje. Obhajoba se zde zabývá, zda společnosti XXXXX a XXXXX tvořily v době rozhodné koncern ve smyslu ustanovení § 79 ZOK. V této souvislosti se zabývá toliko osobou obžalovaného M. B., kterého sama obžaloba označuje za řídicí osobu společnosti XXXXX a podle názoru nalézacího soudu jest pravděpodobné nebo nelze tuto skutečnost vyloučit, že se jedná i o vlastníka a reálně ovládající osobu (společně se svědkem J.) společnosti XXXXX. V této souvislosti obhajoba cituje část komentáře zákona o obchodních korporacích, kde které ovládající osobou je ten, kdo je v ovládané korporaci společníkem a je schopen prosadit jmenování nebo změnu složení statutárního, obdobného nebo kontrolního orgánu. Zákon zde zjevně kryje nejenom přímou schopnost pomocí svého podílu členy orgánu jmenovat, či odvolat, ale také další případy, kdy je ovládající osoba schopna to prosadit. Jedinou podmínkou je, že vždy musí být v ovládané společnosti společníkem, jedno s jakým podílem. Nalézací soud v této souvislosti dodává, že v rámci trestního řízení se soud musí vypořádat především s reálným vlastnickým vztahem, nikoliv vycházet z formálních vztahů, Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

kdy společnost je vlastněna nebo řízena v rámci tzv. „bílých koní“. K reálným vlastnickým vztahům se nalézací soud vyjádřil již výše a na tyto závěry odkazuje. Obhajoba v rámci výše uvedených skutečností dospěla k závěru, že obě společnosti tvořily v době předmětné koncern ve smyslu citovaného ustanovení, přičemž podstatou koncernu podle ustanovení § 79 odst. 2 ZOK je jednotná politika koncernu a koordinace a koncepční řízení koncernu. Pokud se dospěje k závěru, že obě společnosti byly jedním koncernem, pak z hlediska podstaty koncernu nedošlo k jakémukoliv protiprávnímu jednání. Opětovně zde obhajoba cituje z komentářové literatury, dle které koncern je zákonem chápán jako ekonomická jednotka s pevnějším stupněm vnitřní konzistence, než jiná podnikatelská seskupení. Účelem § 79 v návaznosti na § 72 a § 81 je vytvořit pravidla pro funkční existenci koncernu, kde jsou řízené osoby podřízeny soudržné (nikoliv nahodilé) politice s jednotným hospodářským růstem, a kde jsou případné vnitřní výhody a nevýhody sanovány v rámci celého koncernu tak, aby nedošlo k úpadku členů koncernu. Je zjevné, že podstatou jednotného řízení je cílené jednání, kterým řídící osoba kontroluje činnost (podnikání) řízené osoby, a to způsobem, který se zrcadlí v dlouhodobé politice celého koncernu, jedno, zda je tím ad hoc realizován zájem řídící osoby nebo jiného člena koncernu. Teze o dlouhodobosti předpokládá, že řízení musí směřovat ke strategickému cíli, byť se v jeho jednotlivých projevech může jevit jako omezující, či vybočující – i proto se předpokládá vyrovnaní možné újmy v přiměřené době, tak aby se dala možnost realizace konečného účelu koncernu. V této souvislosti obhajoba zdůrazňuje, že uspokojení dluhu společnosti XXXXX za Octárnou prostřednictvím úvěru poskytnutého společnosti XXXXX bylo zcela legitimním krokem uskutečněným v rámci řízené soudržné politiky, subjektu koncernu, kterým bylo úspěšně zamezeno zahájení insolvenčního řízení a de facto i částečné likvidace XXXXX v rámci prodeje podílu společnosti XXXXX v insolvenční. Obžalovaná M. B. tak nejednala pouze k možné a údajné dočasné škodě XXXXX, ale ve prospěch koncernu jako celku, potažmo ve prospěch ovládající osoby (soud zde zpřesňuje ve prospěch ovládajících osob). Primárním cílem jejího jednání bylo zachránit společnost XXXXX před insolvenční, pokračovat s výstavbou v Černošicích a následně sanovat ovládanou osobu XXXXX, proto také byla uzavřena dohoda o společném podnikatelském záměru. Nalézací soud v rámci hodnocení provedeného dokazování dospěl ke shodným závěrům, které jsou umocněny zjištěním, resp. nevyvráceny skutečností, že to byli právě obžalovaný B. a svědek J., kteří byli osobami ovládajícími dané společnosti. Tato skutečnost je mimo jiné prokazována úvěrovou smlouvou u ČSOB, kde jako ručitelé byli manželé J., což by bilanci absence jakéhokoliv vztahu ke společnosti XXXXX postrádalo jakýkoliv smysl. Nelze zde rovněž přehlédnout samotné vyjádření svědka J.. Nalézací soud se dále bude zabývat důkazní situací související s dohodou o společném podnikatelském záměru, která měla být podepsána dne 7. 1. 2014 v Praze obžalovanou M. B. za společnost XXXXX a M. B. za společnost XXXXX za účelem stanovení společného postupu při plnění podnikatelského záměru společnosti XXXXX a na jejímž základě měla být společnost XXXXX poskytnuta půjčka ve výši 3 mil. Kč splatná ke dni 31. 10. 2014 spolu s odměnou ve výši 1 mil. Kč. Obžaloba vychází ze skutečnosti fiktivnosti této půjčky, přičemž v této souvislosti poukazuje především na výpověď svědka M. F. a M. K. a dále na skutečnosti, že existence této smlouvy byla ze strany obžalovaných oznámena orgánům činným v trestním řízení teprve podstatně v pozdější době a smlouva není vedena v účetnictví daných společností. Svědkové F. a M. K. jsou v rámci závěrečného návrhu státního zástupce hodnoceni jako osoby nevěrohodné a nalézací soud se s tímto hodnocením plně ztotožňuje a hodnocení spíše umocňuje, kdy oba svědky označuje za osoby zcela nevěrohodné, a to s ohledem na jejich rozdílné výpovědi v přípravném řízení a u hlavního líčení, což se týká především svědka F.. U M. K. pak s ohledem na skutečnosti, které k tomuto svědkovi byly zjištěny. Pokud se týče uplatnění obhajoby obžalovaných B. v souvislosti, kdy oznámili orgánům činným v trestním řízení existenci a dobu uzavření smlouvy, soud se omezí na lakonickou poznámku, že obhajoba není zákonem omezena časovým rámcem k uvádění skutečností svědčících v její prospěch (oproti civilnímu řízení). Pokud se týká nezahrnutí smlouvy do účetnictví daných společností, s touto skutečností se nalézací soud ztotožňuje, ovšem s dodatkem, že absence dané smlouvy v účetnictví nevyklučuje reálné uzavření této smlouvy, byť Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

logicky zpochybňuje realitu dané smlouvy. V této souvislosti je však nutno poukázat na výpověď svědkyně L., která uvedla, že na žádost F. do účetnictví společnosti XXXXX nezapsala jednu položku, případně smlouvu, a již si přesně nepamatuje, které smlouvy nebo položky se tato žádost ze strany F. týkala. Nelze rovněž přehlédnout skutečnost namítanou obhajobou spočívající v nezpochybnění existence dluhů novým vlastníkem společnosti XXXXX F. v rámci valné hromady společnosti XXXXX ze dne 20. 3. 2015, kdy tato skutečnost je potvrzena notářským zápisem (viz č. l. 381, str. 7). V této souvislosti nalézací soud musí zmínit další skutečnost, a to reálnou hodnotu společnosti XXXXX. Samotná společnost byla formálně prodána za částku 1.500.000 Kč. Jak obžalovaný B., tak v průběhu hlavního líčení i svědek F. uvedli, resp. F. připustil, že hodnota této společnosti byla podstatně vyšší a v rámci prodeje bytových jednotek byl vytvořen zisk v řádech milionů Kč, tedy okolo 10 mil. Kč. Právě vyšší hodnota společnosti podle obžalovaného B. svědčí o reálnosti dané smlouvy. V této souvislosti rovněž poukazuje na výpověď spoluobžalovaného J. a výpověď obžalovaného R. u hlavního líčení. Nalézací soud v rámci hodnocení existence, či neexistence dané smlouvy opětovně upozorňuje na nevěrohodnost všech osob, které se k dané smlouvě vyjadřují, tedy obžalovaných a svědků F. a K., přičemž tyto svědky lze označit za osoby zcela nevěrohodné. Nalézací soud rovněž konstatuje, že vyjma logické dedukce ze strany státního zástupce, kterou soud považuje za správnou, zde není jediný věrohodný a nezpochybnitelný důkaz, který by svědčil o fiktivnosti uzavření této smlouvy. Nalézací soud nepovažuje za pravděpodobné uzavření této smlouvy v době a v místě tak, jak obžalovaní uváděli, avšak tuto skutečnost v žádném případě nemůže vyloučit a postupuje tak v rámci zásady *in dubio pro reo*, tedy ve prospěch obžalovaných, pokud jsou pochybnosti v rámci důkazního řízení. Pokud se týká bodů I. a II. žalobního návrhu, provedené důkazy jednoznačně prokázaly, že se stal skutek, tedy jednání, které je v obžalobě uvedeno v rámci zásady totožnosti skutku. Samotné jednání však není trestnou činností, protože provedeným dokazováním bylo zjištěno, že společnosti XXXXX a XXXXX pravděpodobně vlastnili, případně ovládali obžalovaný B. a svědek J., kdy formální vlastníci neměli reálné rozhodovací pravomoci a výkonné pravomoci. V rámci této situace, kterou soud označuje za pravděpodobnou a zdůrazňuje, že tato situace důkazně rozhodně nebyla vyloučena, je nutno dovodit koncern v rámci společností XXXXX a XXXXX, přičemž jednání vedené ve společnosti XXXXX, resp. úkoly, byly ve prospěch společnosti XXXXX, což samo o sobě vylučuje trestnost daného jednání. Soud rovněž konstatuje, že nebyla jednoznačně prokázána fiktivnost smlouvy o společném podnikatelském záměru ze dne 7. 1. 2014, z čehož pak lze dovodit absenci závěrů o získání prospěchu společnosti XXXXX v rámci jednání obžalovaných, případně způsobení škody v rámci jednání obžalovaných v bodě II. obžaloby. Pokud se týče bodu II. obžaloby, pak nelze přehlédnout, že dané jednání bylo opětovně ve prospěch společnosti XXXXX a v této souvislosti nalézací soud poukazuje na principy koncernu uvedené výše, přičemž pokud se týká ceny obvyklé, soud v souvislosti s tímto termínem dodává následující: Cena obvyklá vychází z ustanovení § 137 trestního zákoníku, v rámci kterého „při stanovení výše škody se vychází z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku v době a v místě činu obvykle prodává“. Věc, v tomto případě apartmán v Kaprunu, byl dlouhodobě nabízen k prodeji za postupně se snižující nabídkovou cenu a dlouhodobě o tuto nemovitost žádný kupec neprojevil zájem. Jest tedy otázkou, jaká byla její hodnota ve smyslu ustanovení § 137 trestního zákoníku, neboť za nabízenou cenu 350 tisíc euro, případně 230 tisíc euro, byl apartmán v dané době a místě neprodejný. Ke zpřesnění hodnoty ceny obvyklé by pak podle nalézacího soudu musel být vypracován znalecký posudek, který by zohlednil reálné prodejní ceny apartmánů v dané době a místě. Vypracování znaleckého posudku však není nutné s ohledem na skutečnost, která již byla výše uvedena, tedy že jednání bylo ve prospěch společnosti XXXXX, přičemž společnosti XXXXX a XXXXX je s ohledem na skutečnosti výše uvedené nutno považovat za koncern. Soud opětovně upozorňuje na nevyvrácenost uzavření smlouvy o společenském podnikatelském záměru ze dne 7. 1. 2014, přičemž pokud byla tato smlouva reálně uzavřena, což provedeným prokazováním nebylo vyvráceno, pak jednání, které je uvedeno v bodě II. žalobního návrhu, nemohlo způsobit společnosti XXXXX žádnou škodu. Lze tedy uzavřít, že v rámci dokazování bylo prokázáno, že se Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

stal skutek, který je uveden v bodě II. žalobního návrhu, avšak nebylo prokázáno, že tento skutek je trestným činem a proto obžalovaní v bodě I. i II. byli zproštěni dle § 226 písm. b) trestního řádu.

39. Výše uvedené rozhodnutí nalézacího soudu bylo zrušeno již výše uvedeným usnesením Vrchního soudu v Olomouci, který na základě odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočka ve Zlíně, napadený rozsudek v bodě I. a II. zrušil a věc vrátil soudu I. stupně. V odůvodnění usnesení vrchního soudu odvolací soud nejprve konstatuje odvolání státního zástupce, podle kterého je rozsudek založen na neúplných skutkových zjištěních a zároveň pomíjí některé skutečnosti pro rozhodnutí významné, následkem čehož došlo k nesprávnému hodnocení důkazů z pohledu ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Podle názoru státního zástupce byly tyto vady také příčinou porušení trestního zákoníku, když při správném výkladu a použití tohoto ustanovení měli být obžalovaní pro uvedené skutky odsouzeni, nikoli zproštěni obžaloby. Opatřené důkazy ve svém souhrnu umožňují učinit jednoznačný závěr, že z úvěru od společnosti XXXXX, profitovala pouze společnost XXXXX a.s., potažmo obžalovaní M. B. a M. B.. Společnost XXXXX jako dlužník žádné finanční prostředky neobdržela, přitom za účelem zajištění úvěru byl na její úkor zastaven jediný její majetek – apartmán v Rakousku. Přitom obžalovaní neprojevili jakoukoli snahu úvěr splácet. Následný nevýhodný prodej nemovitosti byl zjevně plánovaný a pouze podtrhl rozsáhlé škody, jež společnost XXXXX v souvislosti s těmito kroky utrpěla. Poškozená společnost, která předtím vlastnila nemovitosti v hodnotě kolem 6 mil. Kč, byla zcela bezdůvodně zadlužena závazkem z úvěru ve výši 3.200.000 Kč a její nemovitost znehodnotilo zástavní právo ve prospěch poskytovatele úvěru. Vzápětí na to sice byly všechny závazky s tímto úvěrem spojené vyrovnány, ale pouze za cenu prodeje této nemovitosti, a to ještě velmi nevýhodného. Takto tedy společnost XXXXX přišla o veškerý svůj majetek. Soud zcela nekriticky převzal tvrzení obhajoby, když vlastnictví 50 % obchodního podílu ve společnosti XXXXX a personální propojenost obou společností vyložil tak, že se jednalo o koncern ve smyslu § 79 a násl. zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích. Při svých úvahách zcela pominul, že existence takového koncernu nebyla nijak uveřejněna, že do spáchání předmětného skutku bylo podnikání a jmění těchto společností oddělené. Tyto a další základní atributy a projevy koncernu podle názoru státního zástupce nelze nahradit pouhým zjištěním, že za oběma společnostmi stáli obžalovaní manželé B. a svědkové manželé J., jejichž primárním společným zájmem byla výstavba bytového domu v Praze Černošicích a následný zisk z prodeje bytů. Soud se nijak nevypořádal se skutečností, že z hlediska účetnictví společnosti XXXXX, a.s., které měl tehdy pod kontrolou obžalovaný B., nebyl žádný závazek z půjčky vůči společnosti XXXXX evidován, a to ještě před prodejem apartmánu. Tvrzení obžalovaných, že jednali také v zájmu společnosti XXXXX je tímto faktem v ostrém kontrastu. Ve vztahu ke svědkyni J. nebyl opatřen žádný důkaz svědčící pro to, že by obžalovaní měli k transakci popsané ve výroku napadeného rozsudku její souhlas. Naopak všechny kroky, jež ve vztahu k předmětnému apartmánu činila sama tato svědkyně, opatření takového souhlasu vylučují. Svědkyně J. kategoricky popřela, že by s postupem obžalovaných vyslovila souhlas nebo s ním byla alespoň srozuměna. To je logické i s ohledem na skutečnost, že byla 50 % společníkem a tímto postojem by poškodila sebe samotnou. Věrohodnost této svědkyně přitom dosud nebyla nijak zpochybněna. Vědomí svědka J. o těchto transakcích vyloučit nelze, ale z hlediska posuzování věci je to nepodstatné, protože on jako statutární orgán, či společník ve společnosti XXXXX oficiálně nevystupoval. Zneužití postavení obou obžalovaných v obou společnostech a uzavření smlouvy na úkor XXXXX při němž získali pro XXXXX a.s. a potažmo pro sebe značný prospěch, je nezpochybnitelné. Zavinění obou obžalovaných ve formě přímého úmyslu vyplývá už ze samotné podstaty jejich jednání, když oba usilovali o prospěch oddlužované společnosti, střet zájmů museli vnímat velmi intenzivně a úkonnost předmětných smluv ve vztahu k poškozené společnosti se jim musela jevit jako nutná. Skutek popsany pod bodem I. je podle názoru státního zástupce ukázkovým příkladem zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku, ve znění účinném do 12. 8. 2017. Nalézací soud ve svém rozsudku opakovaně poukazuje na to, že existují pochybnosti o době Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

vzniku Dohody o společném podnikatelském záměru datované dnem 7. 1. 2014. Existuje zde celá řada indicií, že listiny byly účelově vytvořeny až v roce 2015 nebo 2016. Tyto listiny stojí osamoceny proti okruhu důkazů svědčících o jejich pozdějším účelovém vytvoření. Tyto listiny i přes jejich závažný obsah nebyly nikdy zavedeny do účetnictví dotčených společností. Obžalovaný B. policejnímu orgánu listiny předložil až 15. 6. 2016, tedy téměř rok poté, co k věci poprvé podával vysvětlení. Obžalovaní se sice nyní hájí tím, že tyto doklady po nich nikdo nechtěl, ovšem podstata věci jim po podání vysvětlení musela být známa a tyto doklady se jim tedy od počátku musely jevit jako podstatné. Nicméně nikdo z nich se o nich ani nezmínil., a to i přesto, že opakovaně podávali žádosti o přezkum postupu policejního orgánu.

40. Státní zástupce má za to, že pokud jde o prodej apartmánu, který je předmětem bodu II. obžaloby, tak i zde je důkazní situace jasná. Nemovitost byla jednoznačně prodána pod cenou, přičemž obžalovaná B. se nenamáhalo zjišťovat cenu obvyklou, dokonce ani neoslovila realitní společnost, přes které byla již od března 2013 nabízena k prodeji. Pokud nalézací soud konstatoval, že předmětná nemovitost byla za vyšší cenu neprodejná, pak zřejmě vůbec nebral v potaz 1) znalecký posudek předložený svědkyní J., 2) zprávy a podklady společnosti XXXXX a XXXXX či výpověď svědka M. G., který u hlavního líčení dne 5. 12. 2019 vypověděl, že jeho společnost XXXXX nemovitost v lednu 2015 koupila pod tržní cenou a již po dvou letech ji prodala se ziskem v řádu statisíců korun. Obžalovaná B. jednoznačně porušila povinnost statutárního orgánu společnosti XXXXX vykonávat svou funkci s péčí řádného hospodáře, resp. v zájmu této obchodní společnosti, a způsobila jí tak značnou škodu. Velmi aktivní účastenství obžalovaného B. na tomto přečinu, když se na něj zákonné povinnosti přímo nevztahovaly, bylo tedy nutno posoudit jako organizátorství ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Oba obžalovaní jednali ve formě přímého úmyslu. Oba věděli, za jakou kupní cenu jsou předmětné nemovitosti nabízeny k prodeji u realitní společnosti a že jejich bezdůvodný prodej výrazně pod cenou obvyklou bude v rozporu s povinností jednatele vykonávat tuto funkci s péčí řádného hospodáře a v zájmu zastupované obchodní korporace. Následek v podobě majetkové újmy na straně poškozené společnosti se jim proto musel jevit jako nutný. Obžalovaní se podle názoru státního zástupce nemohou účinně hájit tím, že jednali pod tlakem událostí, když předtím tyto události sami vyvolali.
41. Odvolací soud přisvědčil názoru státního zástupce, že nalézací soud zcela přecenil reálnost Dohody o společném podnikatelském záměru ze dne 7. 1. 2014. Stejně jako státní zástupce, tak i odvolací soud zastává názor, že z dosud provedeného dokazování vyplývá závěr, že předmětná smlouva byla sepsána pouze účelově. Ani odvolací soud nemá pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědkyně J., která popřela jakoukoli vědomost o této smlouvě (což ostatně nepopírají ani oba obžalovaní). Nelze sice zcela vyloučit, že tuto dohodu obžalovaní B. sepsali dne 7. 1. 2014, ale zároveň o tomto datu jejího vzniku existují velmi důvodné pochybnosti, neboť obžalovaní by v takovém případě neměli žádný reálný důvod vznik takové smlouvy přede všemi tajit až do 15. 6. 2016, kdy obžalovaný M. B. tuto listinu teprve předložil orgánům činným v trestním řízení (téměř rok po podání vysvětlení). Ze zprávy společnosti XXXXX, která vedla účetnictví společnosti XXXXX vyplynulo, že předmětná Dohoda o společném podnikatelském záměru jim nebyla předložena k zaúčtování a pohledávky z ní vyplývající tedy nebyly zahrnuty do účetnictví. Ze stejného důvodu nebyl zaúčtován ani předmětný úvěr poskytnutý společností XXXXX Tento závazek nebyl evidován ani v účetnictví společnosti XXXXX a.s. Za této situace nelze akceptovat názor nalézacího soudu, že propojenost společností XXXXX a XXXXX a.s. je takového charakteru, že by se jednalo o koncern ve smyslu § 79 a násl. zákona č. 90/2012 Sb. o obchodních korporacích, když existence koncernu nebyla nijak uveřejněna a do spáchání předmětného skutku bylo podnikání a jmění obou společností oddělené. Z dosud provedeného dokazování lze důvodně dovodit závěr, že cílem uzavření smlouvy o úvěru na částku 3.200.000 Kč nebylo finanční zajištění společnosti XXXXX, ale naopak její zadlužení a v důsledku toho následné vyvedení jejího majetku prodejem zastavené nemovitosti, a to bez vědomí druhé jednatelky J.. Obžalovaná M. B. těmito Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

úkony úmyslně překročila své jednatelské pravomoci, vedena záměrem takto získané finanční prostředky poskytnout firmě XXXXX a.s., ve které působila jako místopředsedkyně představenstva a obžalovaný M. B. jako předseda představenstva. Oba přitom věděli, že s ohledem na zadluženost této firmy (předchozí úvěr u ČSOB na částku 35 mil. Kč, který byl ručen celým majetkem společnosti a zástavou majetku otce obžalovaného M. B.) není v jejich možnostech získat úvěr jiným způsobem, splácet ho a neměla ani možnost ručení svým majetkem, neboť tento byl již zastaven ve vztahu k předchozí půjčce. Splácení poskytnutého úvěru nebylo možné ani ze strany společnosti XXXXX a od počátku tedy bylo zřejmé, že k zaplacení může dojít pouze prodejem zástavy, kterou byla nemovitost v Kaprunu. Ta byla posléze prodána pouze za cenu pokrývající dluh vzniklý ze smlouvy o půjčce, nikoli situaci odpovídající na realitním trhu. V současné době tedy nelze akceptovat skutkové závěry nalézacího soudu, uskutečněné na základě důkazů provedených v řízení před tímto soudem. Tato skutečnost vedla odvolací soud k rozhodnutí o zrušení napadeného rozsudku z důvodů § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu a vrácení věci tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí postupem podle § 259 odst. 1 trestního řádu.

42. Vrchní soud současně shledal i další důvod pro zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. c) trestního řádu, kdy bude na nalézacím soudu, aby se v dalším řízení zabýval také vyřešením otázky, zda v důsledku shora popsaného jednání obžalovaných manželů B. (vyvedením majetku společnosti XXXXX) vznikla škoda pouze této společnosti nebo zda tímto jednáním byly poškozeny i další subjekty (právnícké či fyzické osoby), vůči kterým měla společnost XXXXX v předmětné době splatné závazky a kterým v důsledku vyvedení jejího majetku nemohla dostát. V takovém případě by totiž jednání obou obžalovaných mohlo být posouzeno také jako trestný čin poškození věřitele podle § 222 trestního zákoníku, neboť odstraněním svého majetku by zmařili uspokojení věřitele. Touto otázkou se měly zabývat již orgány činné v přípravném řízení před podáním obžaloby a bude tedy na nalézacím soudu, zda dokazování v tomto směru povede sám, nebo zadá zajištění a provedení těchto důkazů státnímu zástupci. Jedná se přinejmenším o doplňující výsledky obžalovaných M. a M. B., výsledek svědkyně J., vyžádání zprávy o výši závazků společnosti XXXXX ke dni 13. 1. 2015 u společnosti XXXXX, která vedla její účetnictví. V případě, že takové splatné závazky existovaly, vyslechnout zástupce poškozených společností či samotné poškozené fyzické osoby a vyžádat doklady o výši těchto závazků a době jejich splatnosti.
43. Nalézací soud po vrácení spisového materiálu neprodleně nařídil hlavní líčení a požádal státního zástupce o zajištění části důkazů, tak jak vyplývá z odůvodnění usnesení vrchního soudu. U hlavního líčení konaného dne 16. 2. 2021 soud opětovně vyslechl oba obžalované, přičemž oba obžalovaní setrvali na svých výpovědích, tak jak uvedli u předcházejících hlavních líčení. Obžalovaný M. B. opětovně zdůraznil vědomost svědka J. o všech krocích týkajících se prodeje apartmánu v Rakousku, kdy to byl právě svědek, který ve společnosti reálně rozhodoval, a proto obžalovaný nikdy nejednal se svědkyní J.. Podle obžalovaného i svědci potvrdili vědomost svědka J. o prodeji a snahu svědka J. mstít se obžalovanému. Podle obžalovaného svědkyně J. si rámci svého postavení ve společnosti XXXXX svévolně vyplácela mzdu, sjednávala půjčky, následně jen uvedla, že veškeré finanční prostředky byly vráceny. Účetnictví společnosti však nebylo k dispozici. Společnost XXXXX byla v úzkém vztahu se společností XXXXX, jednalo se přibližně o vztah dceřiné společnosti (společnost XXXXX) a mateřské společnosti (XXXXX). Obžalovaný dále uvedl, že v současné době je ve výkonu trestu odnětí svobody, ve kterém má zatím pouze pochvaly, takže se bude snažit požádat o podmíněné propuštění, kdy žádost může podat nejdříve v srpnu roku 2022. Obdobně vypovídala obžalovaná M. B., která zdůrazňovala svoji nevinu, absenci možnosti přístupu k účetnictví společnosti XXXXX, kdy následně po kontrole společnosti zjistila, že společnost XXXXX nepodnikala, případně nepřijímala půjčky od jiných osob. Oba obžalovaní tak ve své výpovědi odmítli možnost poškození jakýkoliv dalších fyzických, či právníckých osob svou údajnou trestnou činností, vyjma svědkyně J.. S ohledem na a pokyn vrchního soudu nalézací soud opětovně vyslechl svědkyni S. J., která uvedla, že společnost XXXXX dlužila jen svým
- Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

společníkům, což byly osoby, které vkládaly půjčky do společnosti, a dlužila společnosti XXXXX. Dále dlužila svědkyni jako fyzické osobě. Účetnictví dle svědkyně bylo vedeno standardně a rovněž standardně byly vkládány do účetnictví případné smlouvy o půjčkách. Společnost podle svědkyně neměla žádné jiné věřitele kromě společníků.

44. Státní zástupce na základě žádosti nalézacího soudu prostřednictvím policie provedl šetření týkající se možných dalších věřitelů společnosti XXXXX a zjištěné skutečnosti předal nalézacímu soudu u hlavního líčení písemně podobě (č. l. 3324-3344). Z daných listinných dokladů, a to především z dokladových inventur soud dospívá k závěru o absenci jakýchkoliv dalších věřitelů společnosti XXXXX a dočasně tak konstatuje splnění pokynu vrchního soudu, který byl uveden v bodě 12 odůvodnění daného rozhodnutí. Z listinných důkazů, které nalézací soud provedl u hlavního líčení dne 16. 2. 2021 je nutné poukázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2018, sp. zn. 1 T 2/2016, kterým byla M. B. společně s dalšími spoluobžalovanými odsouzen pro rozsáhlou majetkovou trestnou činnost, která byla právně kvalifikována jako zvláště závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, kterého se dopustil formou spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, byl obžalovanému dále uložen peněžitý trest v počtu 200 denních sazeb při výši denní sazby 5 000 Kč, tedy v celkové výši 1 000 000 Kč a podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 roku. Odvolání obžalovaného pak bylo zamítnuto usnesením Vrchního soudu v Praze dne 14. 2. 2020, sp. zn. 3 To 52/2019. Daná rozhodnutí jsou důležitá s ohledem na domnívaný spáchání trestné činnosti, tak jak je uvedena v bodech I. a II., kdy odsuzující rozsudek Městského soudu v Praze byl vynesena po spáchání trestné činnosti, pro kterou je obžalovaný nyní odsouzen, takže úvahu připadá uložení souhrnného trestu.
45. Před ukončením dokazování obhajoba předložila vyjádření obžalovaných. Vyjádření poukazuje především na body 73. a 74. zrušeného rozsudku nalézacího soudu, kde se nalézací soud podrobně zabýval valnou hromadou společnosti XXXXX ze dne 20. 3. 2015, kdy odvolací soud skutečnosti, i samotnou valnou hromadu z 20. 3. 2015, ve svém rozhodnutí zcela pomíjí. Obžalovaní také polemizují s názorem nalézacího soudu o propojení společnosti XXXXX a XXXXX a.s. ve smyslu § 79 a následujícího zákona č. 90/2012, kdy odvolací soud uvádí, že existence koncernu nebyla nějak uveřejněna a do spáchání předmětného skutku bylo podnikání a jmění obou společností oddělené. S touto skutečností vyjádření nesouhlasí, neboť společnost XXXXX v době rozhodné vlastnila a doposud vlastní 50 % společnosti XXXXX. Dále poukazuje na finanční vztahy mezi ovládající osobou a M. B. a společností XXXXX v době rozhodné, na obchodní operace mezi společnostmi XXXXX a XXXXX, přičemž neuveřejnění koncernu na internetových stránkách není ve věci skutečnost rozhodná, ale rozhodný je faktický vznik koncernu. V této souvislosti poukazuje na právní a literaturu. Faktické založení koncernu a splnění podmínek § 89 odst. 1, odst. 2 zákona č. 90/2012 Sb. pak vyplývá nejenom z výpovědi M. B., jakož i dalších osob, ale na tuto skutečnost poukazuje i obžaloba, která dovozuje, že to byl právě M. B., který řídil XXXXX, přičemž v tuto dobu byl jednoznačně v pozici statutára společnosti XXXXX. Rovněž S. J. byla předsedou dozorčí rady společnosti XXXXX, a V. J. byl ve stejné době členem dozorčí rady i společnosti XXXXX. V této souvislosti obžalovaní poukazují na bod 73 zrušeného rozsudku a dovozují reálnou existenci tzv. skrytého koncernu ve smyslu § 72 výše citovaného zákona. Obžalovaní následně rozebírají situaci po prodeji společnosti F., znalost manželů J. o prodeji apartmánu, což potvrzuje svědek R., a dále poukazují na majetkové vztahy mezi společnostmi XXXXX a společností XXXXX. Následné jednání F. pak bylo vedeno snahou získat majetek z dané společnosti, přičemž tvrzení o hodnověrnosti výpovědi svědkyně J. s ohledem na logické posouzení hodnoty společnosti XXXXX a hodnoty společnosti XXXXX je nelogické, zvláště Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

za situace, kdy svědkyně J. měla na výstavbě bytového domu největší ekonomický zájem, protože za něj ručila směnkou jako fyzická osoba do výše celé směnky. Údajný cíl obžalovaných B. týkající se prodeje apartmánu, který měl spočívat v zabezpečení výmazu zástavy na jejich domě, pak není prokázán a je dle obžalovaných fabulací ze strany obžaloby. Nelze rovněž přehlédnout rozpory, a především důvody rozporů mezi J. a B., kdy J. se několikrát vyjádřil o své snaze B. zničit, což zcela logicky vysvětluje i charakter výpovědí J. a J.. Z výše uvedených důvodů je tak možno dojít jen k jedinému logickému závěru, a to k závěru, že jednání, které je uvedeno ve výrokové části obžaloby, není trestným činem.

46. Po takto provedeném dokazování nalézací soud konstatuje zjištění skutkového stavu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, a tato skutečnost je potvrzována i stanoviskem obou procesních stran, které před ukončením dokazování neměly žádné důkazní návrhy. Samotné důkazy pak soud ohodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, a především ustanovení § 264 odst. 1 trestního řádu, podle kterého soud, jemuž věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí, je vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí odvolací soud.
47. Pokud se týká hodnocení důkazů, nalézací soud svůj právní názor vyjevil v předcházejícím rozsudku. V souladu s ustanovením § 264 odst. 1 trestního řádu v tomto rozsudku hodnotí provedené důkazy v souladu s názorem Vrchního soudu v Olomouci a poukazuje na věrohodnou výpověď svědkyně J., o které nemá pochybnosti a která popřela jakoukoliv vědomost o smlouvě ze dne 7. 1. 2014. Nelze sice zcela vyloučit sepsání dohody dne 7. 1. 2014, ale vznik této dohody k tomuto datu je velmi pochybný, protože obžalovaní B. by v takovém případě neměli žádný reálný důvod vznik takové smlouvy před všemi tajit až do 15. 6. 2016, kdy obžalovaný M. B. tuto listinu teprve předložil orgánům činným v trestním řízení. Ze zprávy společnosti XXXXX která vedla účetnictví společnosti XXXXX, pak je zřejmé, že předmětná dohoda o společném podnikatelském záměru jim nebyla předložena k vyúčtování a pohledávky z ní vyplývající tedy nebyly zahrnuty do účetnictví. Ze stejného důvodu nebyl zaúčtován ani předmětný úvěr poskytnutý společnosti XXXXX Tento závazek nebyl evidován ani v účetnictví společnosti XXXXX a.s. S ohledem na tuto situaci která plynula z účetnictví, nelze mezi společnostmi XXXXX a XXXXX a.s. dovést existenci koncernu ve smyslu § 79 a následujícího zákona č. 90/2012 Sb. o obchodních korporacích, když existence koncernu nebyla nijak uveřejněná, a do spáchání předmětného skutku bylo podnikání a jmění obou společností oddělené. S ohledem na provedené dokazování lze konstatovat, že cílem uzavření smlouvy o úvěru na částku 3 200 000 Kč tedy nebylo finanční zajištění společnosti XXXXX, ale naopak její zadlužení a v důsledku toho následné vyvedení jejího majetku prodejem zastavené nemovitosti, a to bez vědomí druhé jednatelky J.. Obžalovaná M. B. těmito úkony úmyslně překročila své jednatelské pravomoci vedena záměrem takto získané finanční prostředky poskytnout firmě XXXXX a.s., ve které působila jako místopředsdkyně představenstva a obžalovaný M. B. jako předseda představenstva. Oba přitom věděli, že s ohledem na zadluženost této firmy (předchozí úvěr u ČSOB na částku 35 000 000 Kč, který byl ručen celým majetkem společnosti a zástavou majetku opce obžalovaného M. B.), není v jejich možnostech získat úvěr jiným způsobem, splácet ho, a neměla ani možnost ručení svým majetkem, neboť tento byl již zastaven ve vztahu k předchozí půjčce. Splácení poskytnutého úvěru nebylo možné ani ze strany společnosti XXXXX a od počátku tedy bylo zřejmé, že k zaplacení může dojít pouze prodejem zástavy, kterou byla nemovitost v Kaprunu. Ta byla posléze prodána pouze za cenu pokrývající dluh vzniklý ze smlouvy o půjčce, nikoliv situaci odpovídající na realitním trhu. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že vina obou obžalovaných byla plně prokázána.
48. Obžalovaná M. B. a obžalovaný M. B. svým jednáním, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, když v bodě I. výrokové části společně jako člen orgánu a účastník na podnikání dvou podnikatelů se stejným předmětem činnosti, v úmyslu opatřit sobě a jinému prospěch, uzavřeli Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

smlouvy na úkor jednoho z nich, a takovým činem pro sebe a pro jiného získali značný prospěch. Dále v bodě II. obžalovaná M. B. porušila podle zákona jí uloženou povinnost spravovat cizí majetek, a tím jinému způsobila značnou škodu a obžalovaný M. B. zosnoval a řídil jednání jiné osoby tak, aby tato osoba porušila podle zákona mu uloženou povinnost spravovat cizí majetek a tím jinému způsobit značnou škodu. Tímto jednáním se tak ve všech směrech dopustili zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku, ve znění účinném od 13. 8. 2014 ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku; v bodě II pak obžalovaná M. B. přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, a obžalovaný M. B. organizátorství k přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 24 odst. 1 písm. a) k § 220 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Oba obžalovaní trestnou činnost vykonali úmyslně, a to minimálně ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, když věděli, že svým jednáním mohou takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsob, s tím byli srozuměni. Pokud se týká a právní kvalifikace jejich jednání ve smyslu ustanovení § 222 trestního zákoníku, tak jak vyplývá z bodu 12 výše citovaného usnesení Vrchního soudu Olomouci, pak provedeným dokazováním nebyly zjištěny další závazky společnosti XXXXX vůči jiným právníckým, či fyzickým osobám, a proto je zřejmá nemožnost naplnění tohoto trestného činu.

49. Při úvahách o trestu u obou obžalovaných soud postupoval dle §§ 36, 37, 38, a především § 39 trestního zákoníku. Při těchto úvahách zvážil nejprve samotný charakter trestné činnosti, společenskou škodlivost této trestné činnosti, kdy oba obžalovaní narušili zájem společnosti na ochraně majetku fyzických, či právníckých osob, na ochraně a dodržování závazných pravidel tržní ekonomiky. Oba obžalovaní spáchali více trestných činů, kdy při úvaze o uložení úhrnného trestu by tento trest byl ukládán v rámci trestní sazby v rozmezí od dvou do osmi let. Nalézací soud v rámci úvah při uložení trestu pak vycházel nejenom z povahy a závažnosti spáchané trestné činnosti, což je zásadní kritérium při stanovení trestu, ale i k osobním, rodinným majetkovým a jiným poměrům obou obžalovaných, k dosavadnímu způsobu života obžalovaných, a možnostmi k jejich nápravě. Rovněž vyhodnotil chování obou obžalovaných po spáchání trestné činnosti a vyhodnotil předpokládané účinky a důsledky, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obou obžalovaných. Obžalovaná M. B. je osobou, která se jak před spácháním trestné činnosti, tak po spáchání trestné činnosti nikdy nedostala do konfliktu se zákonem a nikdy nebyla odsouzena. Její nynější trestnou činnost lze tak hodnotit jakožto zcela mimořádný exces v doposud řádném životě, kdy obžalovaná zjevně jednala pod vlivem svého manžela. Při úvahách o trestu soud považuje rovněž za velmi důležitou skutečnost časový odstup od spáchání trestné činnosti do rozhodnutí nalézacího soudu, z kterého je zřejmé, že obžalovaná není osobou a která se bude opětovně dopouštět jakékoliv trestné činnosti. S ohledem na tyto skutečnosti proto soud u obžalované uložil trest při samé dolní hranici zákonné sazby, který podmíněně odložil na přiměřenou zkušební dobu v prvé polovině zákonné sazby, kdy takový trest nalézací soud považuje za zcela přiměřený všem okolnostem případu, osobě obžalované, jakožto i časovému odstupu nynějšího rozhodnutí od trestné činnosti. Obžalované soud neuložil peněžitý trest, protože s ohledem na finanční situaci obžalované není zřejmé, zda tento trest by byl dobytý nebo nedobytný. Nelze přehlédnout ani motivaci obžalované v rámci trestné činnosti, která byla vedena snahou vyhovět svému manželovi, takže uložení peněžitého trestu obžalované by soud považoval za nepřiměřeně přísné. Uložený trest, tak jak je uveden ve výrokové části tohoto rozsudku, proto soud považuje za zákonný a přiměřený. Pokud se týče trestu u obžalovaného M. B., jak nalézací soud shora uvedl obžalovaný je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody, který obžalovanému byl uložen Městským soudem v Praze ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze trest odnětí svobody v trvání šesti let, pro jehož výkon byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou. S ohledem na charakter nynější trestné činnosti, kdy obžalovaný je ohrožen trestní sazbou do osmi let, s ohledem na skutečnost, že obžalovaný před trestnou činností nikdy nebyl stíhán a nikdy odsouzen, s ohledem na charakter trestné činnosti pak nalézací soud dospívá k závěru, že trest odnětí svobody v trvání šesti let je Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

3/2019

zcela dostatečný a plně zabezpečující jak výchovný prvek ve vztahu k obžalovanému, tak výchovný prvek ve vztahu k veřejnosti. S ohledem na tyto skutečnosti, při zvážení značného časového odstupu od spáchání trestné činnosti do rozhodnutí soudu, soud u obžalovaného postupoval ve smyslu ustanovení § 44 trestního zákoníku a upustil od uložení souhrnného trestu podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku, tak jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

50. K adheznímu řízení se připojila poškozená společnost XXXXX. Podle názoru soudu však majetkové vztahy mezi společnostmi XXXXX a společností XXXXX s.r.o., včetně částečného vlastnictví společnosti XXXXX ve vztahu ke společnosti XXXXX, nebyly jednoznačně a transparentně objasněny, přičemž další dokazování by bylo proti zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení a proto nalézací soud poškozenou společnost odkázal s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Poškozený může požádat o vyrozumění konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 16. února 2021

JUDr. Radomír Koudela v. r.
předseda senátu